

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RENAISSANCE

Man

READ ME ROMANCE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

TESSA BAILEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Rönesans Adamı

TESSA BAILEY

Telif Hakkı © 2019 Tessa Bailey

Kindle Baskısı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci Sonsöz](#)

[Getaway Girl'den alıntı](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

KYLE MUSGRAVE hayatı boyunca rönesans fuarlarından bihaber yaşamıştı.

Bugüne kadar.

Yetişkin erkekler geçmiş günlerin kalıntıları gibi kasıla kasıla yürüyordu; bazıları zincir zırh ya da şövalye kostümleri giymiş, diğerleri ise sarkık gömlekler ve kaynağı şüpheli şapkalar takmıştı. Her zamanki kot pantolonunu ve tişörtünü giymiş olan Kyle, turuncu plastik rozetlerle elit statülerini ilan eden hafta sonu kartı sahiplerinin sert onaylamasını kazanmaya başlamıştı bile.

Bilet gişesine yaklaştığında bir grup eğlence düşkünü gülerek girişe doğru ilerledi, her birinin belinde bir kın içinde sabitlenmiş hançer vardı. Kyle yanındaki adamın gerginliğinin arttığını hissedince döndü ve Jason'a sessiz bir bakış fırlattı. Evet, eski Özel Kuvvetler askerlerinden hiçbirinin günü silahlı yabancıların yanında geçirmekten heyecan duymadığını söylemek yanlış olmazdı. Savaş alanını iyi bir günde geride bırakabilecek kapasitede değillerdi ve köylü taklidi yaparak eğlenmek hiçbir şekilde *iyi* olarak tanımlanamazdı.

Jason karısını kastederek, "Naomi yeni şeyler denemeyi sever," dedi. "Fuar Nashville'in hemen dışında gerçekleştiği için seni davet etmem konusunda ısrar etti ama gelmek zorunda değildin."

"Hayır, dostum, sorun olmaz," diye karşılık verdi Kyle. "Ayrıca, eğer daveti geri çevirseydim, seni göğsünde gerçek bir bebekle görmeyi olacaktım."

Bir mırıltı Kyle ve Jason'ın dikkatini aşağıya, askıya sarılmış, açık ağzı babasının tişörtünde salya izi bırakan erkek bebeğe çekti.

"Peki bu neye benziyor?" Kyle kıvranan bebeği işaret ederek sordu. "Senin bir bebeğin var. Bahsetmiş miydim bilmiyorum."

"Sadece yaklaşık dokuz kez." Gurur Jason'ın gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Baba olmak... inanılmaz bir şey. Ben yaşayan en şanslı piçim." Bir an sessiz kaldı, eli oğlunun sırtında bir aşağı bir yukarı dolaştı. "Askıyı düşünmezdim ama böyle bir yerde sürünseydi mahvolurdum. Tanrım, artık resmileşti. Helikopter ebeveyn olacağım."

Kyle güldü. "Sen de helikopter kocasısın. Naomi'nin tuvaletten dönmesi ne kadar uzun sürerse, sen de o kadar yeşil oluyorsun."

"Bunu fark ettin, değil mi?" Jason mırıldandı, bir yıldan biraz fazla süredir birlikte olduğu karısını aramak için bir kez daha boynunu bükte. Kyle, St. Augustine'deki evlerine yaptığı bir ziyarette onları aynı odada birlikte gördüğünü hâlâ hatırlıyordu. Sanki gözlerinin önünde geleceğin oyununu izliyor gibiydi. İki insan hiç bu kadar birbirine zıt *ya da bu kadar birbirine* uygun olmamıştı. "Bakın," diye devam etti Jason, sesi sanki savaşa hazırlanıyorlarmış gibi sert ve kesindi. "Bu ikisini izlerken ellerim dolu olacak-"

"Benim için endişelenme," dedi Kyle onu başından savarak. "Kendimi meşgul edecek bir şeyler bulurum."

Biletler satın alındıktan kısa bir süre sonra Naomi, başında pembe çiçeklerden bir taç ve yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle banyodan döndü. Kyle, Jason'ın karısının görünüşüne verdiği tepki karşısında başını salladı; bu, Eros'un okuyla vurulmuş bir adamdan başka bir şey değildi. Tekrar. Kalp gözleri tamamen meşgul olan Jason bir kolunu bebeğe doladı ve aşka tutulmuş bir koruma gibi zıplayan Naomi'nin peşinden gitti. Kyle ise nutku tutulmuş bir halde onların gidişini izledi.

Kyle ve Jason her ne kadar aynı kumaştan kesilmiş olsalar da, arkadaşı şimdi çok daha fazlasını yapabilecek gibi görünüyordu. Evcilleşmek. Kök salmak ve yeni bir rutinden memnun olmak. Hatta memnun olmaktan *çok* daha fazlası gibi görünüyordu. *Öforik* daha iyi bir kelimeydi. Böyle bir şey herkes için mümkün müydü?

Kyle için mümkün müydü?

İki yıl önce ordudan terhis edilmişti. O günden beri yerinde duramıyordu. Fiziksel olarak yapamıyordu. Bir kasabada altı aydan uzun süre yaşamak ayaklarını deli gibi kaşındırıyordu. Kendini hapsedilmiş hissediyordu. Bir savaş bölgesinin ortasında, bir adam çok uzun süre hareketsiz kaldığında, düşman onu bulur ve bu yüzden hareket etme ihtiyacı onu sıkıca kavradı ve gitmesine izin vermedi.

Metal bir kapının üzerinde kayarak açılan küçük bir pencerenin anısı bilincine sızdı. Etrafını santim santim saran dört duvar, böğründe onarılmamış bir yara. Hayır, savaş esiri olarak geçirdiği zaman gerçek bir hapsedilmeydi. Kyle bunu biliyordu. Beyni ise başka bir hikayeydi.

Kyle yumruğuna bastırıldığı bir öksürükle kendini kalabalığın akışına bıraktı ve önünde yürüyen kadının kadife bornozuna basmamaya dikkat etti. Önümüzdeki birkaç saat boyunca ne halt edecekti? İleride bir tabela vardı, üstteki ok doğuyu gösteriyordu. *Mızrak dövüşüne giden yol.*

Dövüş mü?

Flüt çalınmasını ve mayıs direği dansı yapılmasını bekliyordu. İşler aniden yoluna girmişti.

Kyle satıcılardan birinden kendine bir bira aldı ve acele etme zahmetine girmeden talaş patikası boyunca doğuya yöneldi. Kyle, tüm o toparlan ve git zihniyetine rağmen, güneyli müzisyenler tarafından gezici bir grupta yetiştirilmişti, bu yüzden acele etmemenin ne kadar ince bir sanat olduğunu biliyordu. On yaşına gelmeden önce Amerika Birleşik Devletleri'nin her iki kıyısını da görmüştü ve bunların çoğunu annesi ön tarafta halk şarkıları söylerken dönüştürülmüş sarı bir okul otobüsünün arka izlemişti.

Ailesi onlarca yıldır New Orleans'a yerleşmişti. Kyle'ın annesi her ne kadar alışılmadık biri olsa da, askerden geldiğinden beri onu da aynı şeyi yapmaya teşvik ediyordu. Yine de onda yerleşme geni yoktu. Hayır, hanımefendi. Aslında, dairesinin kira kontratı bu hafta bitiyordu. Kyle son birkaç gününü toparlanıp anahtarları teslim etmeye hazırlanarak geçirmişti. Evet, kaşınan ayakları Nashville'deki zamanının sona erdiğini gösteriyordu ama en azından Jason, Naomi ve yeni bebeğe bir misafir odası sunacak kadar uzun kalmıştı. Kutulara aldırış bile etmemişlerdi.

Pembe bir çizgi bulanıklaşarak geçtiğinde Kyle'ın dikkati düşüncelerinden dağılmıştı. Açık renk saçlar rüzgârın etkisiyle savrulurken, çizgi patikadan sıçradı ve yaprakların arasından geçerek satıcı arabalarının arkasında kayboldu.

"Bu da neydi böyle?" Kyle mırıldandı, baharatlı kahve ve otların kalıcı kokusunu yakaladı. Sabahları sade süt içtiği ve kullandığı tek baharat tuz olduğu halde bu kombinasyonun duyularına bu kadar hoş gelmesi garipti. Yine de bir şey onu patikadan uzaklaştırdı, pembe çizginin yönünü takip ederken kaşlarını çattı. Bir kadın. Boynunun dibinde atan nabız Kyle'a bu kokunun bir kadına ait olduğunu söylüyordu. Ve kadınların kaçıp saklanmak için sebepleri olmasından hiç hoşlanmazdı - bu yüzden bir açıklama almadan uzaklaşmak ona göre değildi. Kadının neden saklanmak zorunda kaldığını öğrenir öğrenmez durumu halledecek ve mızrak dövüşünü izlemeye gidecekti.

Kyle iki satıcı tezgâhı arasındaki açıklıktan girdiğinde, elbisesi zincir halkalarından birine takılmış, yerden birkaç santim yüksekte sallanan ve mavi bir çizgiyle küfreden kadını çitin üzerinde sallanırken bulmayı hiç beklemiyordu.

*

Cameron hayatında iki kez aynı balo elbisesiyle kendini küçük düşürmüştü.

Yarım galon şeftali liköründen sonra buzdan bir heykelle öpüştüğünden beri daha dengeli bir birey olduğu düşünülebilir. Ama ortaya çıktı mı? Hayır. Aynı eski harebrained Cameron, sadece kıcı havada bir rönesans fuarında bir zincir bağlantı çitinden sallanıyor.

"Tanrım, neden beni terk ettin?" diye feryat ederek vücudunu bükmeye ve takılan pembe şifonu kurtarmaya çalıştı. Olmadı. İşte burada ölecekti. Yarın annesinin ikinci düğününe tanıklık etmeye gelmediğinde, müfettişler bu alanı tarayacak ve gyro ambalajlarıyla birlikte geride bırakılmış zavallı bir abonelik kutusu stilistinden başka bir şey bulamayacaklardı. Oh, utanç verici.

"Hanımefendi?" Bir erkek sesi yaklaştı ve içini bir rahatlama kapladı. Elbisesinin eteği vücudunun üst yarısını örttüğü için adamın kim olduğunu göremiyordu ama dilencinin seçme şansı yoktu. "Biraz yardıma ihtiyacınız var gibi görünüyor."

"Evet. Bu gerçekten de planlanmamış bir şeydi." Tekrar döndü, inatçı doğası onu bir kez daha kendi kahramanı olmaya ve elbisenin kancasını açmaya itti ve başarısız oldu; enerji patlaması onu topal bıraktı. "Acaba..."

"Evet, hanımefendi."

"Gülmemeye , değil mi? Bunu söyleyebilirim."

Çizmeli ayakları görüldü. Vay be. Büyük çocuk ahoy. "Gülmüyorum. Sadece..." Ayakları çimenlerin üzerinde kaydı. "Seni yere indirmek için biraz bedensel temas gerekecek. Elbisenin düğümlerini çözerken seni tutmam gerekecek, böylece seni serbest bıraktığımda yüzüstü düşmezsin." Bir süre geçti. "Devam edebilir miyim?"

"tamamını görebiliyorsun. Kibarlığı geçtik." "Doğru."

Çıplak kalçasına baskı yapan esneyen karnına hazırlanmak için hiç zamanı yoktu. Ya da belini saran çelik kola. Yabancı kalkıp şifonu kurtarmak için bir manevra yaptıktan sonra onu nazikçe ters çevirirken ılık bir nefes çıplak kalçasını okşadı. Kan vücudunun güney bölgelerine geri akarken o kol onu sabit tuttu. Ve o ılık nefes şimdi başının tepesini yıkıyor, kalp atışları kulağına yaklaşıyordu.

Pembe şifonun tekrar yerine oturması bir an sürdü-

Ve Cameron başını kaldırıp dünyanın en güzel erkeğinin yüzüne baktı. Her zaman tercih ettiğini düşündüğü uzun boylu, esmer ve yakışıklıdan ziyade, bu adam uzun boylu, güneşten kavrulmuş sarı saçlı ve yıpranmış bir yüze sahipti. Başka bir deyişle, tipi konusunda tamamen yanılmıştı. Ta ki bugüne kadar. İşte buradaydı.

Tabii...

"Ne? Hayır. Hayatta olmaz." Bir elini adamın devasa genişlikteki göğsünün ortasına vurdu ve kahkahalarla güldü. "Tamam, mızrak dövüşüne katıldığında ve ödülün ben olduğumu öğrendiğimde rüya görüyor olabileceğimi düşünmüştüm. Bu da bunu doğruluyor. Sen kesinlikle dün gece aldığım Xanax'ın bir yan etkisisin." Uzandı ve adamın koyu sarı sakalını çekti. "Vay canına. Hayal gücüm iyi iş çıkarmış."

Rüya Yabancı'nın dipsiz mavi gözlerinde mizah dans ediyordu. "Uyanıksınız hanımefendi. Bu oluyor."

"Sen de öyle derdin."

Dudakları seğirdi. "Eğer gerçek olmasaydım."

"Aynen öyle." Yine de uzaktaki bayraklı kulelere baktığında rüya teorisine olan güveni sarsılmaya başladı. Rüvaları genelde bu kadar canlı olmazdı. Avucunun altında adamın pamuklu tişörtünün yumuşaklığını hissedebiliyordu. Sakalının tek tek kıllarını görebiliyordu. "Varsayımsal olarak, eğer bu gerçek hayatta olsaydı, adın ne olurdu?"

"Memur Kyle Musgrave, hizmetinizdeyim."

"Tanrım, sen gerçeksin." Onun göğsünü itti. "İsimler konusunda o kadar yaratıcı değilim. Hayal kurduğumda genellikle adama Bob ya da Chris gibi bir isim veririm."

Başını arkaya atıp güldü, boğazının güçlü sütunu güneş ışığında sergileniyordu. Kahkahasını bitirdiğinde Cameron onun gözlerindeki parıltıya takılıp kaldı. Mizah duygusu olan absürt bir yakışıklı mı? Onun gibi erkeklerin artık üretilmediğini düşünüyordu.

"Peki senin adın ne tatlım?" Bir eliyle sakalını sıvazladı. "Olur da fantezi kurma havasına girersem diye."

Sıcaklık ipek gibi ortasına doğru kaydı. "Benimle flört ettiğine göre, bunu kıcımlı beğendiğine dair bir işaret olarak alıyorum."

Biraz geri çekildi. "Beni yaraladın. Bir kadın sıkıntı içindeyken, bir beyefendi onun özelliklerini incelemek için zaman ayırmaz." Birbirlerine çekilmişler miydi?

Birbirine yaklaştırmak mı? Tanrım, ağız hareket ettiğinde çok güzeldi. O kadar dolgun ve yontulmuştu ki, iyi mizacına ihanet ediyordu. "Ama eğer baksaydım-"

"Biliyordum."

"Eminim tatlı ve yuvarlak olurdu. Mükemmel." Alt dudağını dişlerinin arasından geçirerek göbeğinin altında hissettiği alçak bir ses çıkardı. "Eğer baksaydım."

Güzel. Ness. "Pekala, eğer gizemli olmak istiyorsan," dedi ve titreyen elini uzattı. "Ben Cameron."

Avuç içleri birbirine geçerken elektrik koluna doğru hızla ilerledi. Kaşlarının arasında oluşan bir kırışıklık Cameron'a onun da bunu hissettiğini söylüyordu. "Birinden kaçıyor olabileceğinden endişelendim. Bu yüzden seni takip ettim." Yanağında bir kas oynadı. "Birini incitmem mi gerekiyor tatlım?"

"Müstakbel üvey babamla başlayabilirsin," dedi hiç düşünmeden, Kyle'ın mavi gözlerindeki kararırma onu hipnotize etmişti. "Yani, hayır. İncitmeye gerek yok. Harry sadece yarın annemle evlenmeden önce benimle bağ kurmaya çalışıyor. Ve onun bağ kurma fikri beni bir mızrak dövüşünde büyük ödöl olarak ortaya koymak. Hayatım çok garip."

"Yani bu bir kaçış girişimi miydi?"

"*Evet.*" Uzaktan alkışlar ve trompetler başladı. "O kral. Rönesans fuarının gerçek kralı. Annem onunla Jimmy Buffet konserinde tanışmış. O sahte bir kral ve papağan kafalı. Gülmeyi kes."

"Özür dilerim." Özür dilemesine rağmen Kyle neşesini bastıramadı ve Cameron da kendini ona gülümserken buldu. "Pekâlâ, tatlım. Bana ne yapmak istediğini söyle. Seni eve bırakmamı ister misin?"

Evet. Bu adamdan gelecek *her* türlü teklife evet demek istiyordu. En az 1.80 boyunda, kaslı, patron gibi sakallı (sakalları çenesindeki yarığı tam olarak gizleyemese de) ve görgülü bir adamdı. Sadece birkaç dakika içinde onu seksi ve güvende hissettirme yeteneğinden bahsetmiyorum bile. Kyle Musgrave'in türünün tek örneği olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ama Harry'yi ortada bırakırsa, bu annesiyle olan ilişkisini daha da zora sokacaktı. Aralarındaki bağı yeniden canlandırma çabalarına rağmen boşandıklarından beri birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Cameron'ın babasının tüm alanı kaplayan devasa varlığı olmadan, sadece anne ve kız olarak var olmayı öğrenmek zorunda kalmışlardı. Boşanma lise son gerçekteştiğinden beri,

Cameron'ın hayatı onu yeni bir yöne doğru sürüklüyordu ve buna hiç zamanı olmamıştı.

Yine de annesini seviyordu ve onun yeni evliliğini desteklemek istiyordu.

Kaçarak bunu çok belli etmemiş ?

"Dövüşe geri dönmeliyim," diye iç geçirdi Cameron. "Harry'yi ekemem. Bu beni dünyanın en kötü üvey kızı yapar. Rönesans panayırına omzu açık bir balo elbisesiyle geldim, yani zaten birinci sınıfım."

Kyle düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak onu inceledi. "Şunu açıklığa kavuşturalım.

Bu mızrak dövüşünün galibi ödül olarak *seni* mi alacak?"

"Uh-huh. Bu yüzden benim üstün kaçış girişimim." Elbisesindeki kırıxlıkları fırçaladı. "Harry eski günlerde kazanana hizmetçinin evlenme teklif edebileceğini söyledi. Saldırgan, elbette. Ama en azından kazananla sadece bir randevuya çıkmam gerekecek."

"Bir randevu."

Cameron mırıldandı. "İnan bana, korkunu anlıyorum Kyle. Yani, aslında üvey babam tarafından pazarlanıyorum. Ama on yılın yarısından beri internet üzerinden flört ediyorum, bu yüzden seni temin ederim ki Todd adında bir şövalye özentisi bile beni korkutamaz." Etrafına bakındı. "Yani, bir rönesans fuarında randevu ne demek? Yemek alanında bir huni kek mi?"

"Bilmiyorum." Kyle tedirgin görünmeye başlamıştı. "Bundan hoşlanmıyorum." "Benim de hoşuma gitmiyor." Elbisesinin eteklerini topladı. "Kyle'a

Bu sefer kırım çaydanlığa çarpmasın diye beni çitin iter misin?"

"Elbette," diye mırıldandı Kyle, onu belinden kavradı ve homurdanmadan çitin diğer tarafına yerleştirdi. Kız ağzı açık onu izlerken, Kyle bir panter zarafetiyle çitin üzerinden atladı.

"Um..." *Mızmızlanmayı kes.* "Yardımanız için teşekkür ederim."

Kyle yaklaştı ve yoğun mavi gözlerini onun yüzünde gezdirdi. "Bu çit her zaman elimizde olacak," diye dramatik bir şekilde nefes aldı.

Yine de hiçbir şey söylemedi ama elini kaldırarak başparmağı ve işaret parmağı arasında uzun, saman rengi saçlarından bir tutamı ovuşturdu.

"Kyle?"

"Evet, Cameron?"

"Çok . Senden çılgınca etkileniyorum. Ama gitmem gerek."

Yüz ifadesi iki şey söylüyordu. Birincisi, sen biraz delisin. Ve ikincisi, bunu sevdim.

Yakınlarda trompet sesleri duyuldu ve Cameron, Kyle'ın uyuşturucu bakışlarını kırmak zorunda kaldı. Cameron geriye doğru iki adım atmıştı ki Kyle onun elini tuttu ve uzun adımlarla onu arenaya doğru yönlendirdi. "Hadi tatlım. Gidip bir mızrak dövüşü kazanalım."

İKİNCİ BÖLÜM

KYLE, Cameron'ın pembe balo elbisesiyle birlikte tribünlerin arasında kaybolmaya başlamasını izledi. Son saniyede el sallamak için döndü ve peşinden gitme isteğini kontrol etti. Sanki onu gözünün önünden ayırırsa, ortadan kaybolacak ve onu bulamayacaktı. *Sakin ol.* Kyle'ın Cameron'ı tekrar görmek için yapması gereken tek şey... hazırlıksız ve kayıtsız olduğu bir mızrak dövüşünde yarışmak ve kazanmaktı.

Ne yapıyorum ben?

Hiçbir fikrim yok. Ama bu ülkenin ve diğerlerinin her yerinde bulunmuş, savaflara katılmış ve hayatın her kesiminden insanlarla tanışmıştı. Ve tüm bunlar boyunca, bir kez bile kendi zaman çizelgesine girmiş gibi hissetmemişti. Sanki o gezinirken kader onu bekliyormuş gibi... ama sonunda tuzağını ortaya çıkarmıştı.

Tanrım, ne güzel bir tuzak.

Doğruyu söylemek gerekirse, önce onun kışına aşık olmuştu. Onu çitin kenarında asılı bulduğunda, poposu tüm çıplaklığıyla ortadaydı ve daha önce hiç bu kadar baştan çıkarıcı bir şey görmemişti. Külotunu her zaman kıyafetlerine uydurur muydu? Tangasının pembe şeridine pek dikkat etmemişti, onu asıl içine çeken *çevresiydi*. Tanrı onu affetsin, böylesine görkemli bir popo girdabında kaybolduğu için onu birkaç saniye daha asılı bırakmıştı.

Ve sonra onun yüzünü gördü.

Kyle zorlukla yutkundu ve kayıt masasının hâlâ açık olması için dua ederek kalabalığın arasında ilerlemeye başladı. Cameron, onun büyük, kahverengi gözleri ve sevimli mizah anlayışı, ister yemek alanında ister beş yıldızlı bir restoranda olsun, başka bir adamla randevuya gitmiyordu. Ne olmuş yani?

Bu onu bir randevuya götüreceği anlamına mı geliyordu?

Kyle yavaşlayarak yürümeye başladı, durumun gerçekliği sonunda onu yakalamıştı. Biriyle çıkmamıştı. Kadınlarla yaşadığı deneyimler hayatını nasıl yaşadığıyla uyumluydu, rüzgârın -ve en kazançlı profesyonel sözleşmenin- onu götürdüğü yere gidiyordu. Eğer karşı cinsle ilgili bir fırsat karşısına çıkarsa, bunu değerlendirebilirdi. Kabul etmeyebilirdi de. Ama önceden plan yapmıyordu. Hafta sonuna kadar Nashville'de yaşamayı bile planlamıyordu. Charlotte'taki güvenlik değerlendirme işleri için nabız yoklamaya başlamıştı bile.

Bu mızrak dövüşünü kazanıp onu saf dışı bırakmak Cameron için adil miydi?

Sonunda yatağa gireceklerdi. Eğer onu arenaya getirmek yerine eve bıraksaydı, kapıya kadar yürüyecek, kapıya yaslayacak ve kapı tokmağıyla uğraşana kadar onu öpecekti. Aralarındaki çekim daha önce hiç karşılaşmadığı bir şeydi. *Çok fazla* cinsellik vardı ama çılgın kimyanın arasında onu rahatsız eden daha sessiz, daha kişisel anlar da vardı. Şu anda bile Kyle onun saç tellerini parmaklarının arasında hissedebiliyor, onu çitin üzerinden kaldırırken nefesinin nasıl kesildiğini duyabiliyordu. Nefesi teninde kalıyor, kahve ve bitki kokusu kafasını karıştırıyordu.

Kyle günümüze geri döndüğünde kayıt masasının önünde duruyordu. "Dövüşe katılmam gerekiyor."

Kadın adama baktığında yanakları biraz pembeleşti. "Oh. Oh, şey, kapalıyız, ama sanırım bir istisna yapacağım."

Göğsünde bir rahatlama hissetti. "Teşekkür ederim."

Kyle onun, "Ne derin bir ses," dediğini duyduğunu sandı. "Yarışmanın adı mızrak dövüşü olsa da aslında üç etkinlikten oluştuğunun farkındasın değil mi?"

Kahretsin. Tabii ki öyle. "Bunlar ne?"

"Bilek güreşi yarışmasıyla başlıyoruz. Kazananlar kılıç dövüşü turuna geçecek."

"Yüce İsa."

"Ve kaybedenler gruptan çıktıktan sonra, iki mızrak dövüşçümüz olacak." Giriş formunu masaya doğru kaydırды. "Rauntlar arasında on dakikalık bir ara olacak. Sanırım kendi zırhınız ve ekipmanınız var?"

Kyle gülümsedi ve dişlerinin arasından yalan söyledi. "Elbette, hanımefendi."

On beş dakika sonra Kyle, arenaya girmeye hazırlanan yarışmacıların oluşturduğu sıranın sonunda duruyordu. Kyle da dahil olmak üzere toplam sekiz kişi vardı. Ve bir kez daha, kot pantolon giyen tek orospu çocuğu oydu. Cebindeki cep telefonu üçüncü kez çaldı ama arayanın Jason olduğunu bildiği için cevap vermedi. Cevap verirse, arkadaşına bir rönesans panayırında mızrak dövüşünde yarıştığını söylemek zorunda kalacaktı ve bu kesinlikle olmayacaktı. Bir tanık olmadan canlı bir Dungeons and Dragons aksiyonuna katılması yeterince kötüydü.

Ancak Kyle bilek güreşi masasındaki yerini aldığı anda, tribünlere doğru baktı ve Cameron'ı gördü... ve tam olarak neden girdiğini hatırladı. Onu. Onun üzerindeki etkisini nasıl unutmuştu? Onun

Kalbi boğazına kadar tırmandı, dünyanın geri kalanı bulanıklaştı. Neden birbirlerine dokunmuyorlardı? Aynı havayı solumuyorlardı? Aralarında elli metre olması rahatsız ediciydi.

Kral -Cameron'un müstakbel üvey babası- ona diğer yarışmacılardan birini işaret etti ve o da gülümseyerek bir şeyler söyledi. Ama Harry başını çevirir çevirmez, Kyle'la göz göze geldi ve dilini çıkardı.

Benimkini. Kafasının içindeki ses yeniydi. Beklenmedikti.

Odaklan, dedi kendine. Sadece olayı atlat. Kızın ilham verdiği yeni sahiplenme eğilimi için daha sonra endişelenecekti. Masanın karşısındaki adamın sahte bir göz bandı takmadığı ve ona hırlamadığı zaman olduğu gibi.

"İyi misin dostum?"

Daha fazla hırıltı.

"Küçük bir yan bahse ne dersin?" Kyle sordu. Diğer adam sadece şaşkınlıkla baktı. "Ben kazanırsam, etkinliğin geri kalanı için ekipmanlarını ödünç almama izin verirsin. Anlaştık mı?"

Growler omuz silkti, sonra nihayet başını salladı. "İyi adam."

Hoparlörden "Yarışmacılar hazır mı?" diye bir ses geldi. "Dirsekler her zaman masanın üzerinde kalmalıdır." Etkili olması için durakladı. "Lütfen rakibinizin elini sıkın. Ve... başlayın!"

Kyle, spikerin sesi hâlâ duvarlarda yankılanırken rakibinin bileğinin arkasını masaya sabitledi ve bir güç bulanıklığı içinde maçı kazandı. Diğer masalardan gerginlik ve boğuşma sesleri gelirken Kyle kaşlarını kaldırarak mikrofonu tutan adama baktı. "Burada iyi miyiz?"

Adam başını salladı.

Kyle ayağa kalktı ve dövdüğü adamın omzuna bir tokat attı. "soyunma odasında bırak, tamam mı?" Bununla birlikte yarışma alanını terk etti ve giderken Cameron'a çenesini hafifçe salladı. Onunla yalnız kalmak istiyordu. Şimdi. O kadar çok istiyordu ki bu neredeyse kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Cameron çıkışta görüldüğünde standın arkasındaki ıssız alanda sadece bir dakikadır volta atıyordu. Onu görünce boğazında gırtlaktan bir ses yükseldi. Bu kızı gerçekten de ilk kez bir saatten kısa bir süre önce mi görmüştü? Onunla yarı yolda buluşmak ve sırtını arenanın duvarına yaslamak nefes almak kadar doğaldı. Ellerini kızın üzerinde düzleştirdi.

ve ağızlarını yaklaştırdı. O kadar yakındı ki, dudaklarını yaladığında, dili onu hafifçe sıyırdı ve çakmaktaşı damarlarındaki metale sürtündü.

"Kahretsin, tatlım. Neler oluyor burada?"

"Bilmiyorum," diye nefes aldı, göğüs kafesleri birleştiğinde kirpikleri titriyordu. "Genelde erkeklik gösterilerinden etkilenmem, ama sen o herifi sinek avlar gibi patakladın ve tüm durumdan sıyrıldın ve sanırım... Bilmiyorum. Sanırım bayılıyorum. Bu bayılma mı?"

"Rauntlar arasında on dakikam var." Alınlarını birbirine bastırdı ve ona sert bir bakış attı. "Bu arada toplam üç raunt var."

"Şey... pardon?" Adam kuşkulu bir ses çıkardı ve kız kıkırdadı. "Hiç kılıç dövüşüne katıldın mı?"

"Hayır, ama çocukken ışın kılıçları konusunda kapsamlı bir eğitim aldım." Mükemmel bir Yoda sesiyle "Bu savaşı kazan... kazanmalısın," dedi. Tanrım. Bu kız o kadar muhteşemdi ki, bu adil bile değildi.

Kyle almak istediği öpücükten kendini zorlukla alıkoydu. Yine de bir şey onu engelledi. Onun kafasının derinliklerine inme, kendini kaybetmeden önce öğrenebildiği kadar çok şey öğrenme arzusu. Ve ağızları buluşur buluşmaz kendini *kaybedecekti*. Artık sadece dokunuşlarla birbirlerine bağlıydılar ve Cameron açlığının arttığını hissedebiliyordu. "Konuş benimle Cameron," diye hırıldadı onun ağzına karşı. "Kimsin sen?"

"Ben, um..." Kadının yutkunduğunu duydu. "Eczanede çok fazla para harcamaya bayılıyorum. Komplo teorileri hakkında okumayı seviyorum ama genellikle onlara inanmıyorum. Ayrıca gökkuşaklarına, çilek aromalı her şeye bayılırım ve doksanlardan çoğu şarkıyı tek notada sayabilirim. Kadınlara postayla gelen ve içinde bir sürü yeni ürün olan abonelik kutularını biliyor musunuz?"

"Hayır."

Bir kahkaha attı. "Evet, öyle. Bu tam bir fenomen. Ve bu kutuları müşterilerimin profillerine göre tasarlıyorum. Kıyafetler, mücevherler..." Kyle kalçalarını birbirine sürttü ve kız inledi. "Ayakkabılar."

"Ayakkabılar hakkında konuşurken hep böyle tahrik olur musun?" "*Tanrım* evet."

Şimdi gülme sırası ondaydı. Kahretsin, birinin bir sonraki sözünü duymak için hiç bu kadar çaresiz kalmamıştı. "İşini seviyor musun?"

". İnternet üzerinden bana çok bağıyorlar ama bugünlerde kim bağırıyor ki?" Dudağını ısırdı ve ellerini neredeyse tereddütle adamın göğsüne koydu. Sanki hiç

Orada duruyordu, ona dokunmazsa ölmeye hazırdı. "Eminim yapmazsın. İnternette bağıırıp çağırıyorlar."

"Hayır," dedi yavaşça, dudaklarını birbirine sürterek. "Ama saldırı köpeklerinden ve alarmlardan çok çekiyorum."

"Lanet olsun. Sen bir suçlusun, değil mi?" Gözlerini sıkarak kapattı. "Bunun benim için bir anlaşma kırıcı olduğundan bile emin olmamam ne kadar üzücü?"

Saçlarına doğru kıkırdadı ve burnuyla yumuşak telleri okşadı. "Bir suçlu değilim, tatlım. Ben eski bir ordu mensubuyum. Özel Kuvvetler. Görev yaptığım dönemde çok fazla haneye tecavüz ettim. Şirketler artık ofislerine ya da genel merkezlerine girmem için bana para ödüyor. Zayıf noktalarını bulup nasıl geliştireceklerini söylüyorum."

"Bu çok fena."

"Evet ve her yerden çalışabilirim." Kelimeler farkında olmadan ağzından kaçmıştı ama yakında yapacağı hamleyi hatırlatan dev bir hatırlatma gibi orada asılı kalmış, kaşlarını çatmasına neden olmuştu.

"Sorun nedir?"

Kyle yumruğunu başının üstündeki duvara vurdu. "Benim işim. Seviyorum çünkü hareket etmemi sağlıyor." Nedense gözlerini kızın zorlayıcı kahverengisinden kaçırmak zorunda kaldı. "Bir yerde uzun süre kalamıyorum."

Yüz ifadesi değişmedi ama içindeki ışık söndü. "Evet, ben... Yani, kulağa harika geliyor. Sürekli seyahat etmek." Bir süre geçti. "Nashville'de uzun süre kalacak mısın?"

Bundan nefret ederdi. Hiçbir şey yokken, hiçbir şey yokken rahat görünmeye çalışmasından.

-Onlarla ilgili hiçbir şey sıradan gelmiyordu. Şimdiden aralarına bir kama girdiğini hissediyordu ve bu konuda ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hayatının gidişatı bir öğleden sonra meselesiyle değişemezdi, değil mi? Yine de bu kıza ne kadar yaklaşabileceğinin bir sınırı olduğu anlamına geliyordu ve bu doğru değildi. Uzaktan değil.

"Kira kontratım doldu." Uzun süre göz göze geldiler. "Ayaklarım yine kaşınmaya başladı, biliyor musun?"

Cameron'ın gülümsemesi ağzından daha yukarı çıkmadı. "Evet. Ne demek istediğini anlıyorum." Kyle ile duvarın arasından sıyrıldığında, boynuna bir balta inmiş gibi hissetti. "Mesela ben yerime dönmek için can atıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Pek sayılmaz ama bir ara söze ihtiyacım vardı. Bir sonraki turda iyi şanslar."

Gitmek için döndü.

"Cameron."

"Evet?"

Ona uzanmamak için parmaklarını avucunun içinde kıvırdı. "Kılıç dövüşünü kazandıktan sonra benimle burada buluş."

Dudakları, kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden olan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ukala."

Kyle yavaşça salladı onun Başını. "Sadece var benim göz üzerinde ve ödül, tatlım."

Arenada zil sesi duyuldu ve bir tezahürat yükseldi, dikkati dağıldı. Veda etmek için döndüğünde, kız çoktan gitmişti. İçindeki kararlılık ve önsezi karışımıyla bir kılıç bulmaya gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

CAMERON'IN ANNESİ ondan rönesans fuarında Harry'yle bağ kurmasını istediğinde, aklındakinin bu olmadığından oldukça emindi. Azgın olmak tek başına yapılabilecek en iyi şeydi, ama o nemli bir tanga ve raptiye gibi göğüs uçlarıyla tribünde üvey babasının yanında oturuyordu. Evet, Cameron utanç verici derecede uzun bir süredir azgın anlarını *tek başına* geçiriyordu. İş, Netflix ve uyku arasında erkekler artık çabalamaya değmiyordu. Yıllar sonra ilk erkek kaynaklı azgınlığının bir kalabalığın ortasında ortaya çıkacağı hiç aklına gelmemiş miydi? Ortasında, yükseltilmiş bir kürsünün üzerinde oturduğu bir kalabalığın.

Öyle değil mi? Sadece. Şekil.

Bir gram sağduyusu olsaydı, vücudundaki her kıl folikülünü yükselten bu sıcak, yapışkan hisleri kapatır ve görünüşte kusursuz olan Kyle'ın aslında büyük bir kusuru olduğunu kendine hatırlatırdı. Kaşınan ayaklar. Elbette, gezginlik tutkusu onun göçebe kovboy cazibesini azaltmak yerine daha da artırıyordu.

Neden dikkat çekmesin ki?

Aşağıdaki arenaya doğru yürüdü, bakışları hemen tribünlerde onu aradı ve ısındı. Dürüst olmak gerekirse, göğüs zırhı giymiş ve kalkan taşıyan bir adam ona seksi bakışlar atarken nasıl olur da saç ürünü ve rimel birikintisi içinde erimemesini bekleyebilirdi? Cameron oturduğu yerde kıpırdandı ve ortaçağdan kalma kadehindeki kolanın votka olmasını diledi.

"Bu tuhaf kıyafetli adamı tanıyor musun?" Harry sahte bir İngiliz aksanıyla konuşarak sordu. "Senden oldukça etkilenmiş görünüyor."

"Hayır, onu tanıdığımı söyleyemem." Kendi İngiliz aksanının daha çok New Jersey aksanına benzediği gerçeğinden yakınan Cameron, organizatörün Kyle'ı sıradaki en iri adamla eşleştirmesini izledi. Onun dışında tabii ki.

"Ah, görüyorum ki son şampiyonumuzla dövüşecek." Harry karnını sıvazladı ve kalabalığa heyecanlı olduğunu gösteren bir gösteri yaptı. "Bu ilginç olacak."

"Hmm. Evet." Cameron ilk kez Kyle'ın kaybedebileceğini düşünerek tırnaklarını kemirmeye başladı. Fiziksel olarak zarar görebileceğinden değil -Silahlar köreltilmişti, bu yüzden kimse *gerçekten* sakatlanamazdı. Ancak Kyle rakibini incelediğinde onun başarısız olacağına dair korkuları yatıştı

bir an için kaşlarını çatdı, sonra başını salladı ve sıkılmış bir belalı gibi görünmeye devam etti.

Bağlanma. Harry ile *bağ kurması* gerekiyordu. Onun yerine, gösteri alanına koşup çok farklı türden bir kılıcın kınına sokulmasını istemeyi düşünüyordu. "Ee... annem hiç seninle panayıra geliyor mu?"

"Elbette." Harry sesini alçaltıp aksanını bırakınca rahatladı. "Geçen yılın ödülüydü. Tam şu tahtta oturuyordu."

"Yok artık." Cameron güldü, öz babasına karşı her zaman ikinci planda kalmış olan annesinin ilgi odağı olduğunu hayal etmeye çalışıyordu. "Neden bu yıl yapmadı?"

Harry tereddüt etti. "Seninle ortak bir yönümüz olsun istiyordu," diye itiraf etti sonunda. "Bu onun için zor. Seninle ilişki kurmak, konuşacak bir şeyler bulmak istiyor, ama nasıl yapacağını bilmiyor." Utangaç görünüyordu. "Kazananın ödülü olduğunu anladığında tepelere kaçacağını söylemiştim ona. Sanırım yanılmışım."

"Evet," diye geçiştirdi, tırnağını çiğneyerek. "Yazıklar olsun sana."

Cameron Harry'ye şaka yaptığını belli etmek için gülümsedi ama içinde bir çatlak oluşmuştu. Annesi gerçekten de bağlantı kurmak için bu kadar çaresiz miydi? Üniversiteden sonra Nashville'e döndükten sonra annesinin yeni erkek arkadaşı ve hayatıyla meşgul olduğunu düşünmüştü. Belli ki yanılmıştı. Ve biraz da kördü.

"Her neyse," diye devam etti Harry, omzunu sıvazlayarak. "İkimiz de kasabaya dönüp kalacağın için mutluyuz. Annen seninle daha fazla vakit geçirmek için sabırsızlanıyor."

"Ben de," diye fısıldadı dürüstçe.

Bir trompet sesi Cameron'ın daha fazla konuşmasına engel oldu ve kılıç dövüşünün başladığını işaret etti. Aşağıdaki toprakta tebeşirle çizilmiş iki daire vardı. Birinde iki yarışmacı savaşıma hazır bir şekilde duruyordu. Diğer çemberde üçüncü bir adam beklerken Kyle ona katılmak için içeri girdi. Yüzündeki ifade "*öldürülmeye hazır ol, orospu çocuğu*" dedirtecek kadar aldattıcı bir rahatlıktaydı.

"Tetikte olun!" dedi spiker. "*Dövüş!*"

Cameron'ın etrafındaki kalabalık kükreyerek ayağa kalktı ve ona da onlara katılmaktan başka seçenek bırakmadı. Saniyeler içinde, kaderi dengede olan bir prenses olarak rolünü somutlaştırıyordu, çünkü Kyle bu raundu kazanamadı

sonuncusu kadar hızlıydı. Savunma taktiği uygulayarak rakibinin saldırmasını bekledi. Ve yaptı da. Sertçe. Son şampiyon kılıcını sertçe indirdi ve Kyle son saniyede kılıcı bloke ederek kalabalığın kesti. Ağırlığını öne doğru atarak rakibinin dengesini bozdu ama Kyle avantajını kullanamadan adam bir darbe daha indirdi. Kyle'ın kalkanına çarptı. Bir kez, iki kez.

Adamlar birbirlerinin ölçüsünü tekrar aldılar ve işte başlamıştı.

Cameron diğer dövüşün bittiğini ve Kyle ile rakibinin arenadaki tek rakipler olarak kaldığını hayal meyal fark etmişti. Birbirlerinin etrafında dönerek kesiyor ve kaçıyorlardı, öğleden sonra güneşinin altında alınlarında ter parlamaya başlamıştı.

Cameron bu sabah, bugünkü oyunların galibi için bir havuç gibi sallandırıldığını öğrendiğinde dehşete düşmüştü. Ama o anda Kyle'ın onu sahiplenme onuru için verdiği mücadeleyi izlerken deliler gibi tahrik olmadıysa ne olaydı. Zamanda geri gitmek gibiydi, gerçek aşkının leydisi için hayatını ve uzuvlarını riske atmasını izliyordu ve aman Tanrım, aklını kaçıırıyordu.

Alçakgönüllülükten bahsetmiyorum bile. Seyirciler meme uçlarını mermi sanmasın diye saçlarını göğüslerinin üzerine yerleştirmek zorunda kalmıştı.

Sonunda -nihayet- Kyle son şampiyonu yenerek kılıcını yere düşürdü ve çizmeli ayağıyla tekmeleyerek çemberin dışına attı. Bu kez gürleyen kalabalığa başıyla selam verdi ama yine hiç vakit kaybetmeden arenayı terk etti. Çıkarken gözüne çarptı ve adrenalinin yükselişinin gözle görülür kanıtı karşısında karnında tüylü bir fırıldak dönmeye başladı.

Oh, bu sefer onun içindi.

Gitme, diye fısıldadı kafasının içindeki mantığın sesi. *Ayakları kaşınan bir adam seni kanayan bir kalple bırakacaktır.*

"Ben bayanlar tuvaletinde olacağım," diye mırıldandı Harry'ye, elbisesinin eteklerini topladı ve tribünlerin arkasındaki yerlerine karanlık koridorda hızla yürümeye başladı. Kapıyı iter itmez Kyle göründü... ve zırhını çıkarma aşamasındaydı. Onu görkemli, güzel bir şekilde gömleksiz bırakarak, gerçek savaşçı statüsünü her yara izi ve sinirli dalgalanmalarla kanıtladı. "Burası cennet mi?" Cameron şaşkınlıkla sordu.

Kyle gülümsemeden zırhını tozun içine bıraktı ve ona doğru sinsice ilerledi, kasları esniyor, nemli, güneşin sevdiği teninin altında onu baştan çıkarıyordu. "Gidiyorum

Bu sefer o ağızı öp, tatlım."

Kadınlığının iç duvarları şekillenen bir yumruk gibi kasıldı. "Biliyorum."

"," dedi sağ eliyle çenesini kavrayarak eğilerek. "Evet de."

"Evet."

Hırıltısı, diliyle birlikte Cameron'ın ağızını da istila etti ve ışıklar söndü. Cameron yapabilseydi nefesi kesilirdi ve artık *hiçbir şey* onu şaşırtmıyordu. *Ama bu adam*. Onu hazırlıksız yakalamaya devam ediyordu. Öpücük, zihninde boş olduğunu bilmediği noktaları doldurdu. Ait olma ve güvende olma hissi, ihtiyaç saldırısıyla dikkati dağılmasaydı onu alarma geçirebilirdi. Aman Tanrım. Bütün dünyayı kaplamıştı. Sert ve hazır vücudu, sadece temas kurarak onu fethetti ve hormonlarını zıplama krizine soktu.

Dilleri şehvetli bir dalga halinde birbirine dolanıyor, kayıyor ve daha fazlası için dalıyordu. yediler, ısırıklar aldılar ve keşfedecek yeni yönler buldular. Tatmak için. Ve ağızı özür dilemeden yağmalarken, başparmakları şefkatli dokunuşlarla onun yüzünü okşadı. Tam da onun en sevdiği kombinasyon olduğu ortaya çıkan bir çelişki. Öpüşmeleri bittiğinde adamın bir centilmen olacağını hatırlatıyor ve ona kalçalarını döndürme, parmaklarını kot pantolonunun bel bandında çevirme izni veriyordu.

Kyle kesik kesik nefes alarak kendini geri çekti. "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Ne?" Dünya onun etrafında bir bulanıklık olarak kaldı. "Tamam."

Gözlerinin önünden bir gölge geçti. "Savaş esiri olarak dört ay geçirdim. Bu yüzden ayaklarım kaşınıyor. Bu sana bağlılık göstermediğimi söylemenin süslü bir yolu değildi. Bunun bir nedeni var, tatlım."

Kalbi midesine inmişti. "Özür dilerim," diye mırıldanarak onun dudaklarını öptü. "Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

"Sanki öyle hissediyorum," diye mırıldandı, bir elini boynundan ve boğazından aşağıya doğru gezdirerek göğüslerinin hemen yanında durdu. "Sanki... sana borçlu olmak istiyorum."

"Ah," diye iç geçirdi, onun da meleklerin şarkılarını duyup duymadığını merak ediyordu. "Açıkla bana. Dinlemek istiyorum."

Kyle'ın ifadesi onun hakkında çok şey anlatıyordu. Gururunu. Açığa çıkma konusundaki isteksizliği. Derinlere gömdüğü ne kadar çok acı anısı vardı.

İçeride. "Korkunç detayları anlatmayacağım ama kurtarma gelmeden önce üç ayımı bir hücrede geçirdim. Taburcu olduğumda ilk bir ay kamp yaptım. Büyüdüğüm gibi dışarıda, açık havada olmaya ihtiyacım vardı. Dünyanın geri kalanıyla aramda bir kilit olmadan gelip gitmekte özgürdüm." Nefes verdi. "Daha iyi oldu. Dört duvar arasında yaşamak. Ama rutin başka bir hikaye. Eğer durumumu sık sık değiştirmezsem, kendimi alıkonulmuş hissetmeye başlıyorum."

Merhamet seline kapıldı. Bu adam. Neler yaşamış olabileceğini. "Anlıyorum," diye fısıldadı adamın ağzına. "Kamp yapmak konusunda değil. Bilerek dışarıda uyumayı asla anlayamam. Ama geri kalanını."

Kahkahası Cameron'a onu hazırlıksız yakaladığını söylüyordu. "Sana savaş esiri olduğumu söyledim ve sen şaka mı yapıyorsun?"

"Çok mu erken?"

"Hayır." Kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bu... tam da ihtiyacım olan şeydi."

O anda Kyle'dan başka hiçbir şey yoktu. Kyle onun tüm gerçekliğini kaplamıştı ve o da aynısını onun için yapıyordu. Hiç şüphesiz bunu hissetti.

"Şimdi bana bir sır ver," dedi hışımla, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Aklına gelen ilk şeyi söyle."

"Erkeklerden iki hafta önce vazgeçtim," diye teklif etti.

"Anladığım kadarıyla bu hiç değişmemiş tatlım," dedi. "Benden sadece bir tane var."

Adam ağzını boynuna götürüp diliyle yılan gibi bir desen çizerken inledi. "Bu çok yumuşaktı," diye başardı. "Gerçekten, bu ne cüret." Adam onu öylesine hararetli bir hale getirmişti ki, kadın düşünmeden konuştu. "Um... bazen müşterilerin bütçesi daha düşük olduğunda, kurallara aykırı olmasına rağmen abonelik kutularına gizlice fazladan ürün sokuyorum."

"Seni görüyorum," dedi Kyle, dudaklarının kenarını yalayarak. "O kalbi görüyorum." Biraz eğildi ve kalktı, kalçalarını ona doğru yuvarladı, giysilerinin arasından ihtiyacının ana hatlarını hissetmesine izin verdi. "Bir olay daha Cameron."

Gözlerini açması bir saniye sürdü. Kılıçlardan bahsetmişken, Kyle Excalibur'u paketliyordu. Sanki bir şeye daha ihtiyacı varmış gibi. "Benimle eve gelmeyi mi planlıyorsun?"

"Eğer beni davet edersen."

Cameron'ın ifadesi şüpheliydi. "Neredeyse gülmeden söyledin."

Ağızları aç bir öpücükle birbirine kilitlendi. O kadar hızlı buharlaşıyordu ki Cameron tribünleri ateşe verme tehlikesiyle karşı karşıya olup olmadıklarını merak etti. Kyle onu duvara sıkıca bastırdı, dokunuşu hâlâ göğüslerinin hemen üzerindeydi. Onun iznini mi bekliyordu? Evet. Kyle'ın elini tuttu ve sol göğsüne doğru götürdü, içinden geçen sahip olma hissiyle sarsıldı. Adam tümseğe şehvetli bir ritimle masaj yaptı, Cameron uyluklarının iç kısımlarında kayganlık kadar dili ağzına girip çıktı.

"Kyle," diye hıçkırarak uzaklaştı. "Geri dönmeliyim."

"Tamam, tatlım." Aralarına uzandı ve acı dolu bir homurtuyla ereksiyonunu avuçladı. "Boksörlerin dövüşten önce seks yapmama stratejisini bilirsin, çünkü bu onları daha çaresiz yapar." Başını onun boynunun kıvrımlarına gömdü ve güldü. "Eğer bu teori doğruysa, bu iş çantada keklik."

Cameron'ın içinde kötü bir şey uyandı. Günün kendisinin, onun iyiliği için yapılan savaşların ve Kyle ile tanışmanın heyecan verici bir birleşimi. Kyle'a dokunmak. Başka bir gün olsa, uzanıp Kyle'ın elini kendi eliyle değiştiremeyecek kadar utangaç olabilirdi ama kendine güveni tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Kyle'ın kafası tırtıklı bir iniltiyle geriye düştüğünde bulutları aştı.

Cameron kot pantolonunun üzerinden seksini okşadı, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen uzunluğa hayret etti. "Belki de seni biraz daha çalıştırmalıyız," diye fısıldadı, kalın çıkıntıyı yavaş bir ritimle sıktı, kavrayışını yukarı, uca doğru sürükledi. "Sadece kazandığından emin olmak için."

Erkekliğini elinin içine soktu, göğsünün ve karnının kasları öğleden sonra güneşinin ışığını yansıtıyordu. "Ah, tatlım. Ne kadar kötü olduğun hakkında bir fikrin var mı..."

"Söyle," diye mırıldandı. "Bana her şeyi söyle."

"Bunu amına sokmayı ne kadar çok istediğimi biliyor musun?" Adam onun elini tuttu ve birlikte okşadılar, nefes verişleri aralarındaki küçük patlamalar gibiydi. "Sadece biraz daha, Cameron. *Tanrım.*"

Duvarın diğer tarafından trompet sesleri yükseldiğinde eli henüz bir kez daha dipten uca doğru yol almıştı. Kyle elini tutup avucuna son bir kez bastırırken Cameron kendini ağzıyla özür dilerken buldu.

"Git beni kazan," dedi çılgınca veda öpücükleri arasında. Adam yanaklarını, burnunu, ağızını ve çenesini öpmek için geri döndüğünde, kadın güldü ve onu atılmış ekipmanına doğru itti. "Giyin, seni çılgın insan."

Birkaç saniye sonra koltuğunu geri almak için koridorda yürürken Cameron'ın gülümsemesi solmaya başladı. Burada bir şeyler oluyordu. Büyük bir şeydi.

Nasıl geçici olabilir ki?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayatının en acı verici mavi toplarını taşıırken bir zırh en sevmediği aktiviteler listesinde ilk ona giriyordu. Ancak o mavi toplara yol açan şey neydi? En sevdikleri listesinde en üst sırada yer aldı. Tanrım. Bu kadın ona bir şeyler yaptı. Onu aç bıraktı, titrek bir zeminde duruyormuş gibi hissettirdi. Onu düşündürdü, güldürdü ve her şeyin farklı olmasını diledi.

Ya her şey farklı olabilseydi? Ya bir gün tek bir yerde kalmayı öğrenseydi... ve Cameron da o yerde olsaydı? Onunla birlikte.

Göğsünde giderek artan bir basınçla arenaya doğru ilerleyen Kyle, kalabalık ısıklara ve alkışlara boğulduğunda mızrak dövüşü mızrağını başının üzerine kaldırdı. Bikkın rakibi çoktan bir atın tepesine oturmuştu. İkinci bir aygır Kyle'ın binmesini bekliyordu. Göz ucuyla pembe bir ışık gördü ve Cameron'ın yerine döndüğünü anladı. Kyle'ın içindeki bir şey Cameron'ın güvende ve yanında olmasıyla rahatladı.

"Sizin için bir şey söyleyeceğim," dedi spiker mikrofona. "Kesinlikle gerilim yaratmayı seviyorsunuz."

"Evet," dedi Kyle'ın rakibi atının tepesinden. "Beni ud dersime geç bırakacaksın."

"Buna izin veremeyiz," diye mırıldandı Kyle, mızrağını yere bıraktı ve atının dizginlerini tutarak binmeye hazırlandı. Ne yazık ki atın işbirliği yapacak hali yoktu. Kyle bacağını hayvanın sırtına atamadan at kişnedi ve ondan kaçarak yana doğru sıçradı. Tekrar denedi ve bir kez daha engellendi, bu yüzden bir elini yüzünde gezdirmek için geri çekildi. "Bir öneriniz var mı, beyler?"

Kyle emin olamıyordu ama rakibinin kaskının içinden gelen bir kahkaha duyduğunu sandı. "Belki de geç kalan bir biniciyi takdir etmiyordur."

"Beyler," diye araya girdi spiker, elini mikrofonun üzerinde tutarak. Kyle'a hitaben, "Atla nazıkçe konuşmayı deneyin," dedi. "Onu biraz inceltin."

"Finesse..." Kyle burun kemiğini sıktı. "Lanet olsun." Tribündeki Cameron'a baktı ve onun yüzünü elbisesinin kumaşına gömdüğünü, omuzlarının gülmekten titrediğini gördü. Gülümseyerek iç geçiren Kyle, elini atın yanlarında, boynunda ve başında gezdirdi. "Dinle dostum," diye fısıldadı ata. "Birlikte çalışmalıyız

Burada. Bir kısrak hakkında hiç belli bir şey hissetmedin mi? Eğer kısrak bir süre daha padokta kalabilirmişsin gibi? Evet. Gözlerindeki o bakışı görüyorum. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun. Ud derslerini geçelim, tamam mı? Benimle misin?"

At Kyle'a gözlerini devirmediyse ne olayım. Ama bu sefer hayvan hareketsiz kaldı ve üzerine çıkmasına izin verdi. Saray soytarısı kostümlü bir adam kenardan koşarak geldi ve Kyle'a yerde bıraktığı ucu yastıklı mızrağı uzattı.

"Teşekkürler."

Ailesinin Wyoming'de kamp yaptığı hafta bir çiftlik sahibinden aldığı gayriresmi binicilik derslerini hatırlayan Kyle, atın yanlarına hafif bir tekme atıp dilini gıdıkladı ve hayvan gerçekten de itaat edince şaşırdı. Başlangıç noktasına giderken, Kyle arenanın çevresine bir göz attı ve Jason ile Naomi'nin ellerinde kar külahları, çeneleri yerde, orada durduklarını gördü.

"Beni meşgul edecek bir şey bulacağımı söylemiştim," diye seslendi Kyle arkadaşına. "Eğer başaramazsam, tarayıcı geçmişimi sil."

Kyle atı döndürdü ve bariyerin karşı tarafında gitmek için sabırsızlanan ud dersi veren adamla yüzleşti. Spiker seyircilerin önündeki yerine doğru ilerledi ve kırmızı bir bayrak çıkardı.

"Cesur şövalyeler," dedi kısa bir kurallar dizisinden geçtikten sonra. "Büyük cesaret gösterdiniz ve dokuzuncu yıllık mızrak dövüşü turnuvarımızın final turuna yükseldiniz. Bir alkış lütfen." Alkışlar birkaç dakika sonra kesildi. "Galip gelen kişi, şanlı kralımızın güzel kızıyla bir randevu talep edecek."

Jason'ın içten kahkahası Kyle'a ulaştı ve o da arkadaşına parmak salladı. Ama Cameron'ın güzellik yarışması için el sallaması ve seyircilerden ıslık sesleri yükselmesi sayesinde gülümsüyordu.

"Hazırsanız, lütfen mızraklarınızı kaldırın ve savaşa hazırlanın!"

Bayrak inerken Kyle, "İşte hiçbir şey olmuyor," diye mırıldandı. Atı harekete geçirdi, mızrağı sabit tuttu, yastıklı, ölümcül olmayan ucu lute dersleri veren adama doğrultulmuştu. Ayinden beri içine girmediği bir alana çekildi, üzerine bir sakinlik çöktü. Stadyumun sesleri bir uğultuya dönüştü ve zaman yavaşladı. Diğer atlı yaklaşırken, adamın mızrağının pozisyonunu değerlendirdi ve kendi mızrağını ayarlayarak tutuşunu sıkılaştırdı. Mızrak rakibinin göğüs zırhının alt kısmıyla temas etti ve

Ama adam vurulmuş gibi tepki verdi, ellerini teatral bir şekilde havaya kaldırdı ve bağırarak inkâr etti.

Kyle'in etrafındaki atmosfer normal hızına döndü ve atı yavaşlatarak kalabalığın yüksek sesli onayıyla attan indi. Bir elini atın boynuna koyup kaşındı ve birkaç saniye sonra dizginleri saray soytarısına teslim etti.

"Cesur şövalye, Nashville'den Kyle Musgrave. Bu güzel kızın elini tutman için seni çağırıyorum!"

Kyle, kral ve Cameron'la yüzleşmeye giderken zırhını teker teker çıkardı. Tribünlerden her yöne uçan tek saplı çiçekler ayaklarının dibine düşüyordu ama o bunların hiçbirine aldırış etmedi. Damarlarında pompalanan adrenalinin az önce kazanmayı başardığı yarışmayla hiçbir ilgisi yoktu. Hayır, kanını hızlandıran Cameron'dı. Müstakbel üvey babasının yanında öyle güzel duruyordu ki, spiker onu Kyle'in durduğu yerin hemen üzerinde yükselen bir platforma doğru işaret ederken yanakları renkten renge giriyordu.

Spiker mikrofona eski ve yeni İngilizce karışımı bir şeyler daha söyleyemeden Kyle mikrofonu onun elinden aldı. "Cameron."

Kahverengi gözleri fal taşı gibi açıldı. "Evet?"

"Benimle bu randevuya çıkmak ister misin, tatlım?"

Ağzının kenarları yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü ve Kyle'a onun niyetini anladığını söyledi. Kendisine ödül olarak sunulmuştu. Ama burada, herkesin , sahiplenilme seçimini onun yaptığını açıkça belirtmek istiyordu.

"Evet, Kyle Musgrave," diye duyurdu. "Seninle bir randevuya çıkmak istiyorum."

Kollarına atlayan Cameron'ı yakalamak için tam zamanında mikrofonu spikere geri fırlattı. Onları koridordan geçirip salonun dışına çıkarırken birbirlerine gülümsediler. Alkışlar onları girişe giden yolda takip etti ve Jason, Naomi ve babasının göğsüne yaslanmış uyuyan bebekle karşılaşmaları uzun sürmedi.

"Tanrım, seni bir saatliğine terk ediyorum..." Jason çizdi.

Kyle kıkırdadı. "Jason, Naomi." Onu göğsüne doğru kaldırdı. "Bu Cameron."

Cameron omzuna hafifçe vurdu. "Artık beni yere bırakabilirsin."

Kyle homurdanarak, "Seni olduğun yerde seviyorum," diye karşılık verdi.

Cameron bıkkın bir ses çıkardı ama sonunda şaşkın bir gülümsemeye arkadaşlarına döndü. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum, bu tamamen tuhaf koşullarda bile."

Naomi'nin elleri çenesinin altında kenetlenmişti ve bakışları Kyle ile Cameron arasında gidip geliyordu. "Jason, bu hayatında gördüğün en romantik şey değil mi?"

Karısına göz kırptı. "Eğer Charleston'da ortaya çıkmamı saymıyorsan-" "Oh," dedi onu sallayarak. "Bu da oldukça iyiydi." "*Oldukça* iyi mi?"

Naomi Jason'ı görmezden geldi. "Kyle, bu kadını düzgün bir randevuya götür, şimdi, beni duyuyor musun? Güneyli bir adamdan daha azını duymak istemiyorum."

Kyle mavi toplarına sessiz bir özür fısıldadı. Görünüşe göre bir süre daha lacivertin koyu bir tonu olacaktı. "Evet, Naomi."

Ağzı seğiren Jason çenesini girişe doğru salladı. " et. Bebek koltuğu olan bir Uber çağıracağım."

"Hayır, sizi evime geri götüreceğim-"

"Bunu duymayacağım." Jason onunla Cameron'a bir kez daha baktı, yüz ifadesi Kyle'a ilginç bir sırrı yeni öğrenmiş bir adamı hatırlatıyordu. "Hadi, git."

Kyle'a ikinci kez söylenmesine gerek yoktu.

Kollarını Cameron'ın etrafında olabildiğince sıkı sardı ve gitti.

*

Kırmızı ışıktaki durduklarında Cameron, "Yani, sanırım duruma göre değişir," diye nefes aldı. "Senin randevu anlayışın nedir? Evimde granola bar ve Fanta var. Oturma odasının zemininde piknik yapabiliriz. Bum. Randevu."

Kyle, tam da onun hissettiklerini yansıtan acı dolu bir ses çıkardı. "Eğer seni yere yatırırsam, tatlım, piknik yapmayacağız." Konsolun diğer tarafına uzandı ve onun kalçasını sıktı. "Portakallı gazozdan daha iyisini yapabiliriz."

"Portakallı gazozdan daha iyi bir şey yoktur."

"Gördün mü?" Kavşağa girdiklerinde ona göz kırptı. "Fanta fetişleri, bir randevuda senin hakkında öğrenmem gereken türden şeyler."

Cameron bir kahkaha atarak içini çekti ama içten içe, araç hareket halindeyken Kyle'ın kucağına tırmanmamasını emrediyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar tahrik olmuş muydu? Hayır. Kesinlikle olmaz. O

Zamanında bazı seksi kitaplarla okuma gözlüklerini buharlaştırmış olabilir, ancak bu kurgusal kahramanlar bile onu eve götüren gerçek canlı kahramanla karşılaştırılmazdı.

Kyle'in gömleği zırhın altında kaldığı için terlemişti, direksiyonu her çevirişinde üç adalesi esniyordu *ve o gülümseme*. Arkasındaki sefahat vaadi Cameron'ın yolcu koltuğunda kıvranmasına neden olmuştu.

"Oh!" Aklına bir fikir geldi. "Oturduğum blokta bir dondurmacı var. Bu bir randevu malzemesi, değil mi?"

Kyle çenesini ovuşturdu. "Hâlâ yeterince iyi görünmüyor."

Cameron bir nefes verdi ve Kyle'a sağa dönmesini işaret etti. "Senin ideal randevu fikrin nedir?"

"Bilmiyorum tatlım," dedi. "Onlara çok sık gitmiyorum." "Sen yalancı bir yalancısın."

Gözlerinin etrafındaki çizgiler eğlenerek kırıştı. "Hayır. Ben genelde..." İyi niyeti dereceli olarak azaldı. "Bir yerde uzun süre kalmam. Biriyle çıkmak beklentilere yol açar ve bu kimse için adil değildir." Kaşları çatıldı, yanağında bir kas oynadı. "Bu senin için haksızlık mı Cameron?"

Evet. Aklına gelen cevap buydu. Fuarda Kyle ile inanılmaz bir deneyim yaşamıştı. Şimdi onunla tek bir randevuya çıkacak ve sonunda yatağa *gireceklerdi*. Onları mıknaş gibi birbirine çeken çekimle bu son kaçınılmazdı. Kalbi onu asla unutamayacağı konusunda uyarıyordu. İleride her erkek onunla kıyaslanacaktı. Ama bu haksızlık değildi, değil mi? Ona karşı dürüst davranmıştı. Ve eğer elini uzatmaz, bu deneyimi yaşamaz ve her şeyiyle tadını çıkarmazsa, pişman olacaktı.

"Hayır, öyle değil. Skoru biliyorum." Apartmanın önü görüldüğünde Cameron rahat bir nefes aldı ve Kyle'a baktı. "Ve hâlâ bunu istiyorum. *Seni* istiyorum." Onun bakışları altında kızardığını hissederek yaklaşan kaldırıma doğru bir el salladı. "Burası benim evim. İstedğin yere park edebilirsin."

Kyle onun istediği gibi yaptı, arabayı durdurdu ve arka tampondan dönerek kapıyı açtı. Kyle'ın uzattığı eli tutarak kendini arabadan çekmesine izin verdi. Vücutları birbirinden sadece birkaç santim uzaktayken Kyle dudaklarını ıslattı ve kızın ağzına odaklandı. Ancak son anda burun delikleri alevlendi ve geri adım atarak onu dondurmacıya doğru götürdü.

"Yani..." İyimserliğini ön plana çıkarmak isteyen Cameron, hâlâ kaşlarını çatmakta olan Kyle'a omzuyla vurdu. "Biriyle çıkmadığınıza göre, size doğru süreci adım adım anlatmama izin verin."

Hâlâ dalgın görünen Kyle dondurmacının kapısını açtı ve yanından geçerken sırtının küçük bir kısmını ovuşturdu. "Ayak uydurmaya çalışacağım."

İki düzine renk ve tatta dondurmanın bulunduğu camekânın önünde durdular. "Randevu oldukça iyi başlayacak. Bana iltifat edeceksin, ailem hakkında sorular soracaksın ve ortak bir şeyler bulacağız. Ve sonra... dondurmamdan ikinci ısırığı alamadan, anlaşma bozucu şeyler başlayacak."

Ona yandan bir bakış attı. "Neyi anlaşma bozucu olarak görüyorsunuz?"

"Ciddi bir ilişkiden yeni çıktım, buzsuz su siparişi veriyorum.

Üniversitede sırt çantasıyla yaptığı geziden bahsetmek için telefonunu meze yemeden önce dokuzdan fazla kez kontrol ediyor..."

Kyle onunla yüzleşmek için döndü, parmak uçlarını yanağına değdirdi ve iç geçirdi. "Ne tür işe yaramaz adamlarla çıkıyorsun tatlım?"

"I..." Cameron onun gözlerindeki samimiyet karşısında şaşkına döndü. "Bilmiyorum. Şu anda tek bir tanesini bile hatırlayamıyorum."

Kyle'ın yüzünde ilkel bir şey alevlendi ve onu öpmek için eğildi-

"Yardımcı olabilir miyim?" diye bir ses geldi tezgahın arkasından.

Kyle ve Cameron sinirli bir kahkaha attılar ve siparişlerini verdiler; Kyle Rocky Road'u seçerken Cameron Tutti Frutti'de karar kıldı. Dondurma külahlarıyla onun dairesine doğru yürüdüler, Kyle boşta kalan ellerinin arasında sallanan parmaklarıyla oynuyordu.

"Harry ile işler nasıl gitti?"

Cameron, Kyle'ın herkesin içinde dondurma yalamasına karşı kesinlikle bir yasa olması gerekmesine rağmen kendine odaklanmasını emretti. *Kutsal peynir*. Bu konuda hiç utangaç değildi. "Um. Gerçekten iyi, aslında." Başını iki yana salladı. "Annem geçen yılki rönesans fuarında mızrak dövüşü ödülünü kazanmıştı. *Ve* ondan önceki yıl da."

Kyle yuhaladı. "Kasabadan defol."

"Bu doğru. Görünüşe göre pezevenklik benim mirasım." Dondurmasından bir ısırık aldı, Kyle'ın ağzının üzerinde kalan dikkatini, çıkardığı alçak guruldama sesini fark etti. "Sanırım üniversiteden beri o kadar meşguldüm ki, ilişkimiz üzerinde çalışmak için yeterince zaman ayıramadım. Sırf ortak bir noktamız olsun diye beni herkesin önünde küçük düşürmek zorunda kaldı."

Buruşuk bir kaşla kızın elini ağzına götürdü ve arkasından öptü. "Aşağılanmadın, değil mi tatlım?"

"Sonunda değil," diye mırıldandı. "Bundan emin olabilirsiniz."

Elini ters çevirip bileğinin iç kısmını öptü. "Deliliğinin bir yöntemi var mıydı, yoksa sadece delilik miydi?"

"Hayır, işe yaradı." Cameron konuşurken farkına vardı. "Ben... yarın düğünde onunla bu konuda gülmek için sabırsızlanıyorum."

Kyle'ın ağız bileğine karşı bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel," dedi. "Sen nedime misin?"

"Hayır, bu küçük bir tören," diye mırıldandı. "Tanrı'ya şükür nedime değilim, değil mi? Şifonla bir gün daha geçirebileceğimi sanmıyorum." *Bu onunla ilk ve tek randevunuz.* Bu hatırlatma Cameron'ın öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek istemesine neden oldu. Çünkü görünüşe göre mazoşistti. "Jason ve Naomi'yi nereden tanıyorsun?"

"Jason ve ben denizaşırı ülkelerde tanıştık. Birlikte görev yaptık." Gözleri kısa bir süre parladı. "Bir keresinde onu doktora götürmek için bir tekne çalmıştım. Sırtında bir bıçak yarası vardı."

Cameron yutkundu. "Bunu çok rahat söylüyorsun."

Birkaç vuruş boyunca göz temasını kesmediler. "İşleri kolaylaştırıyor." Boğazını temizledi. "Beni de birkaç kez kurtardı. Sayılamayacak kadar çok badire atlattık. Bir hafta sonu Florida'da kanepesinde yatarken kendimi rahat hissetmeme yetecek kadar. Garajının üstünde yaşayan bir kiracısı olduğunu öğrendim -Naomi- ve aşk için kıyasıya mücadele ediyorlar." Adamın gülüşündeki sevecenlik onu gülümsetti. "Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Binaya vardıklarında Kyle'a kapıyı açması için dondurmasını uzattı ama sinirleri dört bir yandan saldırmaya başlayınca anahtarı elinin tersiyle itti. Sonunda anahtarı kilide sokarken arkasında duran Kyle'ın ağız boynunun yan tarafında geziniyor, nefesi çikolata ve şekerleme kokusu taşıyordu. "Ne giyiyorsun?"

Bir inilti çıktı. "Hemen şimdi mi?"

"Düğüne, tatlım."

"Ah." Kapı açıldı ve neredeyse tökezleyerek antreye girecekti ama son anda kendini tuttu. "Um. Yeşil ipek. Bir çeşit yular durumu." Kyle'a omzunun üzerinden bir bakış gönderdi, bakışları poposunun üzerinde gezinirken yırtıcı olduğunu fark etti. "Ben birinci kattayım."

Dondurmasından kocaman bir ısırık aldı ve dudaklarındaki fazlalıkları yaladı. "Bundan biraz daha ister misin?"

"Hayır."

Bakmadan, yarısı yenmiş iki külâhı da lobideki çöp kutusuna attı ve ellerinin tozunu aldı. "Yolu göster, Cameron."

Oh Tanrım. Merdivenleri çıkarken cinsel organı sıkıştı, bacakları titredi. Bu adamı gerçekten de tek gecelik bir ilişki için evine mi getiriyordu? Tek gecelik ilişkilerin sıradan olması gerekirdi. Bir kaşıntıyı kaşımak ve devam etmek. Yaygara yok, telaş yok. Bu arada Kyle'ın yanında uyandığını ve o günkü planlarını konuştuğunu hayal edebiliyordu. İşteki bir günün ardından kapısından içeri girdiğini, onu öptüğünü, akşam yemeği için ne pişirmeleri gerektiğini sorduğunu.

Dur, Cameron. Kyle ile anı yaşamaya ve yarını düşünmemeye karar vermişti. Fikrini değiştirmiyordu. Vücudunun ona bu kadar ihtiyacı varken *yapamazdı*. Hayatta kalmak adına, kalbinin de ona ihtiyacı olup olmadığını merak etmeyi bırakmalıydı.

Dairesine girdiklerinde ve Kyle onu dar giriş masasının üzerine çıkardığında, elleri çoktan kalçalarına tırmanmaya başlamıştı, yarının düşünceleri umutsuz, tüketen açlığın telaşı altında kayboldu.

"*Cameron,*" diye homurdandı onun nefes nefese kalmış ağzına karşı.

"*Kyle,*" diye hıçkırdı ve ardından gelen öpücüğün onu altına çekmesine izin verdi...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir Özel Kuvvetler askeri olarak etkili bir şekilde çalışabilmek için, bir adamın düzenli olması gerekirdi, evet, ama aynı zamanda pervasız bir çizgiye de ihtiyacı vardı. O sabaha kadar Kyle'ın gönül meseleleri söz konusu olduğunda hiç böyle bir damarı olmamıştı. Hiçbir şey ve hiç kimse onu bu noktaya getirmemişti. *Tüketmekten* başka seçeneği yokmuş gibi. Cameron'ı nefes alamaz hale gelene ya da ondan başka bir şey düşünemez hale gelene kadar açgözlülükle tüketmek. İşte şimdi o noktadaydı, pembe elbiseyi kalçalarına kadar çekmeye ve kendini kalçalarının arasına sıkıştırmaya çalışıyordu. İki işi aynı anda yapmak imkânsızdı ama kafası onu dinlemiyordu. *Benim, benim, benim.*

Küçük giriş masası Cameron'ın dairesindeki ilk kullanılabilir yüzey olma talihsizliğine sahipti ve şimdi duvara çarpıyor, ahşap alçıpana çarpıyor ve arkasında izler bırakıyordu. Bir açıdan ideal değildi ama başka bir açıdan mükemmeldi çünkü mobilya parçası ideal yükseklik ve genişlikteydi. Cameron'ın amını kucağıyla aynı hizaya getiriyordu ve duvara yakınlığı, kalçalarını ayırıp sikini derinlere yerleştirdiğinde, kızın hareket etmediği anlamına geliyordu.

Sonunda Kyle elbiseyi beline kadar sıyırmayı başararak minik pembe tangasını açıkta bıraktı. "Şu küçük şeridi ne kadar ıslattığına bak," diye homurdandı ve uzun uzun bakmak için dizlerini açtı. "Bu sabah seni çitten çektiğimde o külotlar bu kadar ıslak değildi, değil mi tatlım?"

"Hayır," diye inledi Kyle dilini boğazından aşağı ve göğüs dekoltesinin üzerinden geçirdiğinde. "Yani külot bölgeme baktığını kabul ediyorsun."

Ağzı Cameron'inkine geri döndü, elleri ilk kez onun güzel kıcını sıkmak için arkada dolaştı, dokunulduğunda pürüzsüz ve esnek olduğunda inledi. "Sanırım beni yakaladın." Bir parmağını tangasının kayışının altından geçirdi ve nasırlı pedi arka girişinin üzerinde hafifçe gezdirerek onun masanın üzerinde sarsılmasına ve inlemesine neden oldu. "Sakin ol kızım. Sadece seni okşuyorum."

O ve Cameron daha yeni başlıyorlardı ama Cameron şimdiden Cameron'ın en çılgın fantezilerini bile aşmıştı. İç çamaşırını iliklerine kadar ıslatmıştı ve o kadar tahrik olmuştu ki, nefes nefese kaldığı için göğüsleri elbiseden fırlamak üzereydi. Lanet *olsun*, müthiş bir kadındı. Onun .

Tam burada, önünde, bacakları açık, güzel gözlerinde mutlak bir güven.

Kyle tişörtünü çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü, ona tapınma fırsatı için can atıyordu. Buna ihtiyacı vardı. Kokusu sarhoş ediciydi ve onu yakalamak için ileri atıldı, dilini tangasının pembe ipinin altına kaydırıp ve klitorisine alay etti. öptü, alt dudağıyla yatıştırdı, sonra dilinin ucuyla vurarak ağzı kapalı bir çığlık atmasını sağladı, kalçaları başının etrafında kenetlendi.

"Kyle. Kyle." Neredeyse masanın kenarından kayacaktı ama Kyle onun kalçalarını araladı ve yüzüyle onu tekrar itti, kalçalarını ağzına doğru yuvarlamaya başladığında dudaklarının arasında klitorisini çalıştırdı. "Boşalacağım. Boşalacağım."

Sikmek. Kyle bir elini fermuarını açmak için fermuarına attı, pantolonuna uzandı ve Cameron doruğa ulaştığında içinde olmaya kararlı bir şekilde sikini çıkardı. Yine de bir sorun vardı. Onun amına doyamıyordu. Hayatta doyamazdı. Onun etine karşı homurdandı, kendini okşarken onu yaladı ve , kenardan geçtiği an için gittikçe daha istekli hale geldi. Tanrım, tadına bakmak istiyordu. Hayatının geri kalanı boyunca arzulayacağı lezzetle tanışmak istiyordu.

"*Lütfen,*" diye feryat etti Cameron, kalçaları gittikçe daha da huzursuzlaşıyordu. "Hayır, lütfen. Lütfen. Seni içimde istiyorum."

Kyle çoktan ayağa kalkmış, bir şekilde bu kadının her isteğini yerine getirmeye şartlanmıştı. Onun tadını daha sonra öğrenecekti, kendini yatıştırmak için yemin etti, sert uzunluğunu onun ıslaklığı boyunca okşarken. "O kadar sertleşeceksin ki, tatlım. Bütün gün seni ıslatan şey buydu. Ne olacağını bilmek."

"Evet," dedi titrek bir nefesle. "Biliyorum. Beni bekletme."

"*Asla,*" diye başardı, kendini onun kaygan girişine sokarak. Kadın bunu hiç kolaylaştırmadı, Cameron'ın etrafında kenetlendi ve masanın üzerinde kıvranmaya başladı ama Kyle sonunda Cameron'ı yolun geri kalanını itecek kadar doldurdu ve itti de. Masa duvara çarptı Cameron başını geriye atıp tavana doğru çığlık attı, tepkisi neredeyse Kyle'ın orgazmını tetikliyordu.

Bir anda içini dışına çıkaran çılgınca baskıya bir şekilde karşı koydu. Bir insan nasıl bu kadar mükemmel hissedebilirdi? Kalçalarını saran kalçaları ve ritmik bir sıkma ve bırakma ile onu karşılayan amının duvarları ile Cameron cennetti. Ve bunca zamandır dünyada var mıydı? Onunla hiç tanışamayacağını farkına vardı.

Rönesans fuarından kaçan Kyle onun alt bedenini daha da yaklaştırdı, dudakları onun koyu renk saçlarının zenginliğinde kayboldu. Açıkta kalan boynunda aşağı yukarı yarışıyordu.

Düşman hapishanesinden salıverildiğinden beri ilk kez, tam olarak olması gereken yerdeydi. Tam orada, Cameron'ın yanındaydı.

Onsuz olmak onu bir tuzağa düşürürdü. Peki ya onunla? Özgürdü.

"Kyle," diye hıçkırdı, topukları adamın kışına batıyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Benim de sana ihtiyacım var," dedi dişlerinin arasından, kelimenin tam anlamıyla. Ağzı elbisesinin yakasına doğru yolculuğuna devam etti, dili teniyle kumaş arasında kayarak çıkık meme uçlarını tırmıkladı. Bu temas kızın amının onun etrafında kenetlenmesine neden oldu, adını inilti halinde haykırdı. "Lanet olsun," diye homurdandı. "Şimdiye kadar içinde bulunduğum en sıcak küçük şey."

Bir Geyle söylemeye bağıladı ama Kyle masayı bir kez daha duvara çarparak ona doğru sallandı. "*Aman Tanrım*," diye nefes aldı.

"Daha fazla mı istiyorsun?" "*Şaka* mı yapıyorsun?"

Kyle bir sonraki öpüşmelerinde gülümsedi, kalçaları artan bir hızla pompalanmaya başladı, siki onun kalçaları arasındaki sıkı, yeni evine her süzülüşünde şişiyor gibiydi. Kahretsin, inanılmazdı. Bir kadınla fiziksel olarak olmak genellikle bir parçasını geride tutmak, kimsenin onun en derin kısımlarını görmesine izin vermek istememek anlamına gelirdi. Gömdüğü, tek başına başa çıkmaya kararlı olduğu kısımları. Ama Cameron'dan tek bir şey bile saklayamıyordu. Onun gözlerinin içine baktı ve yarın hiç gelmeyecekmiş gibi onu becerdi, ayrılmış dudaklarına karşı kirli saçmalıkları törpüledi.

Vücutları birbirine o kadar sıkıca bastırılmıştı ki, klitorisinin horozunun kayan gövdesine karşı şiştiğini hissedebiliyordu, yaklaştığını biliyordu. Bu da ona kendi zirvesine çıkmasına izin vermeliydi. Günün yarısını ereksiyon halinde geçirdikten sonra buna ihtiyacı olduğunu Tanrı biliyordu. Ama Kyle, Cameron'la geçirdiği bu ilk anın bitmesini istemediğini fark etti. *Lütfen Tanrım, bitmesine izin verme*. Bu gerçekçi değildi. Öyle olduğunu biliyordu. Ama eğer onu daha fazla içine çekebilirse -daha fazla- sonsuza dek içinde yaşayabilirdi.

Korunmalarını sağladıktan sonra Kyle ayağa fırladı ve ateşli bir öpücükle kızın ağzına saldırdı. "Bu elbiseyi bir daha giyecek misin?"

"Ne?" Kızın şaşkın kahverengi gözleri adamın göğsünde bir şeylerin sıkışmasına neden oldu. "Ben... şu anda hiçbir şey bilmiyorum."

"Hayır diyelim." Kyle'ın elleri Cameron'ın yakasının ortasında buluştu ve pembe şifonu tam ortasından yırttı. Kalçaları aynı anda öne doğru savrulurken Cameron'ı duvara yapıştırdı ve Cameron bir bomba gibi patladı, tırnakları Cameron'ın omuzlarına saplandı ve onun adını haykırdı. Dişlerini sıkarak Kyle derinlerde kaldı, Cameron'ın sıkarak amına sürtünerek kendine beklemesini emretti. *Beklemesini*. Bitmesine izin verme. "Aferin kızım," diye mırıldandı Cameron'ın ağzına kondurduğu derin öpücüklerin arasında. "Şimdi bu horozla iniyorsun. Boyutunu ve şeklini ezberle. Bu senin lanet yolculuğun, tatlım. Aminin ıslanmasının nedeni bu."

Seksi hâlâ onun etrafında daralırken Cameron sırtını dikleştirdi ve Kyle'ın emmek için memnuniyetle ağzını indirdiği göğüslerini sundu. Ve ah, Tanrım. Çakıllı meme uçlarının tadı onu çılgına çevirdi. Kyle yumruklarını Cameron'ın kalçalarına düşen elbisesinin yırtık pırtık kalıntılarına geçirdi ve onu kendine doğru çekmek için elbiseyi kullanmaya başladı. Sertçe. *Sertçe*. Tekrar ve tekrar. Hırıltıları, birleşen etlerinin tekrarlanan şapırtıları tarafından boğulana kadar kalçalarının hızını artırdı.

Kyle onun boynunu ısırma dürtüsünü bastıramadı, dişlerini omzunun yamacından aşağıya, sonra da kulağına kadar geçirdi. "Şimdi benim sıkı, seksi ödülümün içine boşalacağım," diye inledi, omurgasının alt kısmı nabız atmaya başlamıştı. "Kalçalarını daha geniş aç ve kazanana istediğini ver."

Şehvetinin dizginleri çok sıkı tutmuş olabileceğinden endişelenerek sadece bir saniye geçirdi ama buna gerek yoktu. Cameron'ın gözleri yuvalarından fırladı ve bacakları yeniden titremeye başladı, ikinci orgazmı zirveye ulaştığında ağzı bir O harfi oluşturdu. Ve Kyle bundan sonra kendi doruk noktasını tutamadı. Cameron'ın hızlanan bedenine son bir kez daha pompalandı, elleri elbisesinin yırtık kumaşında kıvrıldı ve hayatının en büyük zevkine teslim oldu.

"Tanrım, tatlım. *Tanrım*," diye nefes aldı, rahatlama dalgaları onu kasıp kavuruyordu. Yaptığı en destansı savaşların sonunda bile bacakları asla güç kaybetmemişti. Ama şimdi kaybetmişlerdi, Kyle'ı Cameron'a doğru eğilmeye zorladılar ve Cameron'ın ihtiyacı olduğunu hissettiği yavaş, güven verici öpücüğe doğru inlediler. "*Benim*."

Bir dakika boyunca öylece kaldılar, nefeslerini tuttular, Cameron'ın kolları teredditle onun boynuna dolandı. Rahatlık onu sarstı. Ve bir şey daha. Adını koyamadığı bir şey. Tüm gün boyunca bu bedenlerin çarpışması için uğraşmışlardı. Buradan nereye gideceklerdi?

Ama? Birkaç gün içinde dairesini teslim etmesi gerekiyordu. Bu kadın nereden gelmişti?

Kyle bilmiyordu ama kendi dünyalarının sığınağını terk etmeye hazır değildi. Hem de hiç. Bu yüzden Cameron'ın gevşek bedenini kollarına aldı ve onu yatak odasının bulunduğu varsaydığı dairenin arka tarafına doğru taşıdı. Cameron'ın başını omzuna yaslayarak soldaki ilk kapıyı açtı ve Cameron'ı için hayal ettiği odanın aynısını buldu. Akşamın erken saatlerinde gün batımının ışıltısı, pencereden sarkan kristaller ve rüya yakalayıcılar, duvarlarda dans eden kırılmış gökkuşakları. Çok renkli bir yorgan yatağını örtmüş, katlanmamış çamaşırlar bir köşeye . Yatağının bir kahve makinesi duruyordu, sanki sabahları mutfağa gidecek kadar iyi çalışamıyormuş gibi.

Cameron'ın bu ev ortamında uyandığını ve uzun, kahverengi saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığını düşündü ve kalbi o kadar dramatik bir şekilde şişti ki, hırıltılı bir ses onu terk etti.

Cameron'ın eli göğsüne tırmandı. "Kyle? İyi misin?" "Evet," diye başardı.

Ağzını açtı ve kapattı. "Eğer gitmek zorundaysan-"

"İstemiyorum." Kyle eğilip onun dudaklarını yakaladı ve vücudundaki gerilim bir kez daha azalana kadar onu öptü. "Bir süre daha kalabilir miyim?"

Çok güzel ama bir o kadar da ciddi görünüyordu. "İstedığınız kadar kalabilirsiniz, Memur Kyle Musgrave."

Kyle boğazına bir yumruk indirerek Cameron'ı yatağa yatırdı ve elbisesinin kalıntılarını sürükleyerek çıkardı. Cameron'ın sırtı, sanki bir uzman tarafından çamurdan şekillendirilmiş gibi Kyle'in önüne yapıştı. Bu his Kyle'in içini öylesine inanılmaz bir eve dönüş duygusuyla doldurdu ki birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. İkisinin de üzerini yorganla örttüğünde Cameron'ın uykuya dalması sadece birkaç saniye sürdü. Ama Kyle çok daha uzun süre uyanık kaldı.

*

CAMERON tek başına uyandı.

Gözlerini açmadan önce bile bu gerçeği hissetmişti. Kyle'in erkeksi kokusu devam ediyordu ama gece boyunca alıştığı gibi yatağın onun tarafını aşağı çeken bir ağırlık yoktu. Göz kapaklarının ardında gözyaşları ısındı ve yastığa düşmelerine izin vererek arkasını döndü.

Rönesans fuarında Kyle'la tanıştığında onun bir rüya olduğunu düşünmüştü. Şimdi de öyle hissediyordu. Sanki onu hayal etmişti.

Cameron'ın vücudundaki sakal yanıkları ve acı veren sancılar bu teoriyi çürüttü. O gerçektir. Ve şimdi gitmişti.

Gözlerini kapattı ve sanki uzaktan kumandanın düğmesine basmış gibi dünden sahneler akmaya başladı. Kyle salına salına arenaya giriyordu. Koyu sarı sakalını okşayarak gülerken gözlerinin kenarları kırışlıyordu. Güçlü vücudu onun zevki için kendini zorluyor, dişlerini gösteriyor, adı boğazını yırtıyordu.

Cameron ürpertici bir nefes aldı ve kendini yataktan dışarı zorladı. Ne yapacaktı ki? Bütün gün burada yatıp annesinin düğününü mü kaçıracaktı? Bir erkekle geçirdiği bir günün ardından kalbinin kırılması mümkün değildi. Mümkün değildi. Değil miydi?

Ancak duş alıp giyinirken kendini uyuşuk, mobilyalara çarparken ve uzaklara bakarken buldu, sanki Kyle'ın ortaya çıkması ve ardından hayatında kaybolmasıyla işlev yeteneği azalmış gibiydi. Kendisini böylesine derinden etkileyen bir adamla yatabileceğini ve hiçbir sonuçla karşılaşmadan çekip gidebileceğini düşünmekle tam bir aptallık etmişti.

Diz boyu yeşil ipek elbisesinin fermuarını çekerken boy aynasına kendine moral verdi. "Hadi ama Cameron. Sana şehirden ayrılacağını söyledi. Bağlanmak senin hatan." Ensesindeki ışıltılı saç tokasını sabitledi ve serçe parmağıyla bulaşmış göz kalemini topladı. "Bu düğünde sarhoş olma tehlikesiyle karşıyayım," diye mırıldandı.

Ama Cameron çantasını toplayıp gümüş topuklu ayakkabılarıyla ön kapıya doğru ilerlerken, düğünde olumlu bir varlık göstermeye kararlı bir şekilde omuzlarını çelikleştirdi. Dün onu Harry'ye yaklaştırmak için ayarlanmıştı. Annesine. Bugün onlarla ilgiliydi, saçma kalp ağrısıyla değil.

Cameron nefesi kesilmiş bir halde dairesinin kapısını kilitledi, merdivenlerden indi ve binadan dışarı adımını attı-

Kyle'ı kamyonetine yaslanmış, savaşçı vücudunun her santimini saran smokiniyle buldum.

"Hey." Kısık bir ısıklık çaldı ve bakışlarını uzun bir taramayla onun üzerinde gezdirdi. "Kahretsin, tatlım. Seni pembeyle sevmiştim ama yeşille beni öldüreceksin."

Cameron çantasını düşürdü ve onu almak için eğildi, nabzının aniden hızla atması nedeniyle başı döndü. Aman *Tanrım*. Cameron'ın

Yine rüya mı görüyordu? Gerçekten geri dönmüş olamazdı, değil mi? "Burada ne yapıyorsun?"

Kyle kaşlarını kaldırarak kamyondan indi ve yolcu kapısını açtı. "Seni düğüne götürmeye geldim Cameron." Durakladı, onu betona yapıştıran bir yoğunlukla izliyordu. "Eğer istediğin ."

"Evet," diye başardı, kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu. "Tabii ki yap."

Yakışıklı yüzünden rahatlama geçti. "Tamam o zaman." Bir kası oynadı yanağında. "Hadi gidelim. Annenle ilk karşılaşmamızda geç kalmak istemiyorum."

Yapacak bir şey yoktu. Gözyaşları kabardı, göz kapaklarının arkasını sızlattı. "İlk kez mi?"

Birkaç ölçülü adımla Cameron'a ulaştı, elini tuttu ve onu kamyonete doğru yönlendirdi. Hiçbir şey söylemeden kamyonu binmesine ve emniyet kemerini takmasına yardım etti ve işini bitirdiğinde Cameron'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Yolcu kapısı kapandığında Cameron şaşkın bir şekilde oturuyordu, ancak gösterge panelindeki zımbalanmış bir evrak demeti dikkatini çekti. Parmakları karıncalanarak uzandı ve onu kucağına çekti.

Aynı birkaç satırı on kez okuduktan sonra ne olduğunu anladı. Kyle şoför mahalline tırmandı ve kamyonu çalıştırdı.

"Bu bir daire kiralaması. Dönem başlangıcı önümüzdeki hafta," dedi Cameron ona dönerek. "Nashville'de mi kalıyorsun?"

Konsolun diğer tarafına uzandı ve şefkatli eliyle kızın yüzünü çerçeveledi. "Evet, kalıyorum Cameron. Burası senin olduğun yer, değil mi?"

Emniyet kemerini çözdü ve kendini Kyle'ın onu ayı gibi kucakladığı, bir o yana bir bu yana salladığı, kalbinin kulağının dibinde çelik bir davul gibi çarptığı kamyonu fırlattı. Muhtemelen elbisesini buruşturuyordu ama bu adam ona piyango kazanmış gibi sarılırken kimin umurundaydı ki? "Sadece ben miyim emin değildim... hepsi gerçektir, değil mi? Bu-"

"Özel mi?" Kyle sözlerini bitirdi, çenesini yukarı kaldırdı ve usulca dudaklarından öptü. "Beni gece yarısı eve gönderecek ve bu smokini hangi taşınma kutusuna koyduğumu bulmak için misafirlerimi uyandıracak kadar özel." Bir uzun öpücük daha. "Senden o kadar uzun süre ayrı kaldığım için bile kendimi hasta hissedecek kadar özel. Özel kelimesi hafif kalır, tatlım. Bu kadar uzun süre

Günüm senin yanında uyanmakla başlayana kadar hayatım tamamlanmış sayılmaz."

Adamın görüntüsü kadının görüşüyle birlikte bulanıklaştı. "Peki ya kaşınan ayakların?" Kyle salladı onun Başını. "Onlar vardı lider Ben düz için Sen, Cameron."

EPİLOG

Bir saat sonra

KYLE dün sabah , taşınan kutular arasında yaşayan bir bekârdı. Geleceğin ne getireceği hakkında hiçbir fikri olmayan bir adamdı. Milyon yıl geçse de, yirmi dört saatten kısa bir süre sonra maymun kıyafeti giyip, kolunda ruh eşiyle bir düğüne gireceğini tahmin edemezdi.

Yanındaki iri gözlü sarışına baktı. Cameron. *Benim Cameron'ım*. Zavallı şey şoka girmişti. Ve kamyonetinin şoför koltuğunda yirmi dakika kadar öpüşüklerine göre, muhtemelen tahrik olmuştu. Kucağında kıvranıp her türlü azgın sesi çıkardıktan sonra, Tanrı biliyordu ki Kyle kesinlikle tahrik olmuştu. Cameron gelin partisinin bir üyesi olmasaydı, onu içeri götürür ve günü onu en çok neyin inlettiğini öğrenerek geçirirdi ama bu annesinin düğünüydü. Onun için ve bu Kyle için de önemli olduğu anlamına geliyordu.

"Bekle." Cameron onu resepsiyon salonunun girişinde durdurdu. "Seni nasıl tanıştıracam?"

"Erkek arkadaşın olarak, tatlım."

Güçlü baş sallaması yavaşlayarak durdu. "Ve sen bu ?"

"Cameron," dedi başparmağıyla elmacık kemiğini okşayarak. "Smokinle ortaya çıkmamın ve hareketimi iptal etmemin hangi kısmını anlamadın?"

"Biliyorum," diye fısıldadı, onun dokunuşuna doğru eğilerek. "Bu çılgın romantik şeyi yaptın ve ben çok mutluyum. Acayip derecede mutluyum."

"Güzel. Seni bu şekilde tutacağım."

"Aman Tanrım." Gülümsemesi şaşkıncı. "Sana inanıyorum."

Görünüşe göre kız arkadaşı, erkeklere şüpheyile yaklaşmasına neden olan bir sürü aptalla çıkmıştı. Kahretsin, bununla bir sorunu yoktu. Kendisi dışında gezegendeki her erkekten hoşlanmama konusunda onun misafiri olabilirdi. Ancak Kyle'ın Cameron'ı ikna etmek için biraz zaman harcaması gerekecek gibi görünüyordu. Bu kız cennetten çıkıp onun kucağına düşmüştü. Bir saniyelik bir an, tanışmaları ve kızın elinden kayıp gitmesi arasındaki farkı yaratabilirdi ve muhtemelen hayatının geri kalanında neler olabileceğine dair kâbuslar görecekti.

Cameron o rönesans fuarından kaçmaya çalışmamış ve çitlere baş aşağı takılmamıştı.

Cameron'ın eli çenesini okşamak için uzandı. "Sorun ne?" diye mırıldandı. "Yüzün bembeyaz olmuş."

Kyle zorlukla yutkundu. "Beni erkek arkadaşın olarak tanıtacaksın," diye sertçe karşılık verdi. "Tamam mı?"

Yavaşça başını salladı. "Bu hoşuma giderdi."

Alnını onunkine yaklaştırdı, bir o yana bir bu yana çevirdi. "İşte ben buyum Cameron. Seni adil ve dürüst bir şekilde kazandım."

Kadının nefesi adamın dudaklarında gezindi. "İnan bana, hatırlıyorum. Senin sayende sapıkça bir zincir zırh fetişi geliştirdiğime eminim."

"Gözünü kırpmadan Yoda konuşmasına geçebilen ve raflarında komple teorisi kitapları olan tatlı, küçük bir sarışın için bir tane geliştirdim."

"Bunları gördün, değil mi?"

"Evet." Kyle diliyle onun üst dudağını dürttü. "Sen uyurken. Ve muhtemelen bu teorilerin yarısını çürütebilirim."

Bir nefesle sözünü kesti. "Gizli var, değil mi?"

Eski Özel Kuvvetler mensubu olduğunuz için mi?"

Kyle olumlu anlamda mırıldandı. "Benden nasıl bilgi almaya , tatlım?"

Yanakları pembeye boyandı. "Eminim çok ikna edici sorgulama teknikleri bulabilirim."

"Öyle mi?" Aleti zaten şişmişti, ama şimdi elbise pantolonunun içinde uzamış, fermuarına doğru kıvrılmıştı. "Beni asla çatlatamayacaksın."

Parmakları göğsünün ortasından yukarı doğru yürüdü ve sakalını hafifçe çekiştirdi. "Bunu göreceğiz."

Kyle onu hemen resepsiyon salonuna sokmazsa, önümüzdeki bir saati kamyonetinin camlarını buğulandırarak geçireceklerdi. *Sonra, dostum.* Daha sonra ile yetinmek ve ana yemek sırasında sikinin uzanıp onu boğmaya çalışmamasını ummak zorundaydı. "Haydi," diye mırıldandı, parmaklarını birbirine geçirdi ve onu eşikten çekiştirdi. "O elbisenin içinde doğruca eve gidemeyecek kadar güzel görünüyorsun."

Balo salonuna girdiklerinde Cameron yüzünü yelpazeledi. "Anne, bu Kyle," diye mırıldandı nefesinin altında. "O benim erkek arkadaşım. Muhtemelen benim hayal gücümün bir ürünü. Onu görüyor musun? Herkes onu görebiliyor mu?"

Yeni evli çiftte yaklaştıklarında Kyle'in dudakları kıpırdadı; Cameron'ın yolculuk sırasında açıkladığı gibi, o günün erken saatlerinde özel bir törenle nikâhlarını kıymışlardı. Kral Harry ile tokalaştı ve Cameron'ın annesine sarılmayı bitirmesini bekledi. "Tebrikler anne. Senin adına çok mutluyum." Onu son bir kez daha sıktı ve Kyle'a baktı. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum. Bu Kyle. Erkek arkadaşım."

"Erkek arkadaş mı?" Cameron'ın annesi ellerini yanaklarına bastırdı. "Aman Tanrım. Olamaz. Bir erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum."

Kral Harry yanaklarını . "Dürüst olmak gerekirse, bunu kuvvetle ima ettim."

Cameron şaşkın görünüyordu. "Bu konuda üzgün görünüyorsun anne. Yani, bir şok bekliyordum ama..."

"Hayır, anlamıyorsun." Gelin kızını kendine yaklaştırdı ve sesini alçalttı ama Kyle onu net bir şekilde duydu: "Arkadaşımın oğlunu davet ettim. Senin için bir tür tanışma randevusu gibi. O... Tanrım, işte geliyor. Çok özür dilerim."

Kyle, elinde Bud Light olan bir adamın Cameron'ın önüne geçip gülümsemesini ve sanki bu kadar kolay olacakmış gibi kendini Mark olarak tanıttığını ağır çekimde izledi. Bu kadın için üç rauntluk bir mızrak dövüşü yapmıştı. *Bir el sıkışmanın yeterli olacağını mı düşünüyorsun? Öyle mi Mark?*

Kyle ne yapacağını bilemeden bir kolunu Cameron'ın beline doladı ve onu kendi tarafına çekerek ayaklarının yerden kesilmesine neden oldu. "Kız arkadaşım." Mark'a bir kaşını kaldırdı, her ne kadar onu bir böcek gibi ezmek istese de. "Cameron benim."

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

"Aman Tanrım," diye iç geçirdi Cameron'ın annesi, kenetlenmiş ellerini çenesinin altında birleştirerek. "Harry hiç de abartmıyormuş."

Harry içten bir kahkaha attı ve birasını yudumladı.

Birisi az önce kadınına yanaşmaya çalışmıştı ve herkes her şey yolundaymış gibi davranırken Kyle ayaklarının altındaki toprağın sarsıldığını hissediyordu. Kıskançlık, bir gül fidanının dikenli sapları gibi damarlarında dolaşıyordu. Terliyor muydu? "Ev kontratımı bozuyorum Cameron," diye açıkladı.

"Ne?" Kyle onu yere bırakana kadar kıpırdandı ama Kyle pozisyonlarını değiştirerek Mark'ın görüşünü engelledi. "Az önce imzaladın! Bizimle ilgili fikrini mi değiştirdin? Annemin biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama..."

"Tanrım, hayır, tatlım. Senin yanına taşıyorum."

"Sen... ne?"

"Üzgünüm, böyle olması gerekiyor." Omzunun üzerinden Mark'a öfkeyle bir bakış fırlattı, o da hemen, nihayet, Dodge'dan defolup gitti. "Jason bana bunun olacağını söylemişti. Bir kadını kilitliyorsun ve birdenbire erkekler ortaya çıkıyor. Etrafı kokluyorlar. Böyle bir şey yok. Seni daha yeni buldum."

Cameron dudaklarını aralayarak ona baktı. "Vay canına. Bunu bu kadar güven verici bulduğuma göre deli olmalıyım. Bütün sabahı benim güvensiz, kazaya meyilli bir aptal olduğumu fark edeceğini düşünerek geçirdim... ama sen de beni kaybetmekten endişeleniyorsun."

Kyle ellerini onun omuzlarına koydu. "Daha önce hiç bir kadını sevmedim Cameron. Bunu kıyaslayabileceğim bir şey yok, tamam mı? Bunu ilerledikçe anlıyorum ve Cameron'ımdan farklı bir yatakta uyumanın muhtemelen beni delirteceğini anladım." Nefes almak için durdu. "Sanki mızrak dövüşüne geri döndüm ve bu sefer dünyanın Bud Light içen Marks'larıyla savaşıyorum."

"Beni sevdiğini söylemiştin."

"Ve bunda ciddiydim, tatlım." Onu sıkı bir kucaklamanın içine çekti ve başının tepesine sert bir öpücük kondurdu. "Yirmi dört saatin canı cehenneme. Sana bir saatten daha kısa bir sürede aşık oldum."

Kısa bir tereddütten sonra Cameron kollarını onun boynuna doladı ve sarıldı. "Ben seninim. Benim yanıma taşınmak zorunda değilsin. Ben de hiçbir yere gitmiyorum." Parmak uçları onun saçlarına kaydı. "Ama dün gece, kolların bana sarılıyken... hayatımın en güzel uykusuydu. Dolabımda yer açabilirim."

"Yap şunu."

"Tamam," diye güldü ve geri adım attı. "Annem hâlâ bizi izliyor mu?"

Kyle'in ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Evet."

Cameron'ın annesi "Çok güzel," diye nefes aldı. "Biliyorsunuz, eğer hizmetlerinden yararlanmak isterseniz vaiz hala burada..."

Kyle Cameron'a bir kaşını kaldırdı.

Kız arkadaşı inanamayarak güldü ve onu dans pistine doğru çekti. "Neden bir dansla başlamıyoruz?"

Cameron'ın vücudu Cameron'inkine yaslandığında, kanında dolaşan sahiplenme duygusu şiddetini yitirdi ama büyüklüğü devam etti. Belki de Cameron'dan tek bir günün ardından onunla evlenmeyi kabul etmesini istemek çok fazlaydı. Belki de yavaşlaması ve her seferinde bir an yaşaması gerekiyordu.

Kendisine biraz sakın olmasını ve dans pistindeki erkekleri, dikkatlerini kız arkadaşından tutmak için gözleriyle bırakmasını bile -Kyle, hayallerindeki kız Bayan Musgrave olana kadar mutlu olamayacağını biliyordu.

*

Üç ay sonra

CAMERON kovulacaktı.

Patronunun veda konuşmasını şimdi duyabiliyordu.

Evet, merhaba Cameron. İçeri gel ve otur. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. İlk defa birisini erkek arkadaşıyla cinsel içerikli mesajlaştığı için bırakmak zorunda kaldık. Garip.

Gerçekten garip.

Cameron, Kyle ile mesajlaşarak seks yapmanın meşru bir bağımlılık olduğunu düşünmeye başlamıştı. Haftada en az bir kez Kyle'ın izin gününde gerçekleşiyordu. Masasında oturmuş müşterilerinin stil profillerini incelerken telefonu çalıyordu. Kyle asla lafı dolandırmazdı, tabiri caizse. Hayır, son üç aydır onun dünyası haline gelen adam doğrudan konuya giriyordu.

Senin için çok sertim Cameron. Şu anda evde olsaydın, iyi bir kız gibi ellerin ve dizlerin üzerinde sikimi alıyor olurdun.

Cidden. Bundan sonra işine konsantre olması mı gerekiyordu? Ofis koltuğundan kayacak kadar ıslandığında insan sadece uygun Henley'i seçmeye odaklanmıyordu. Katılmaktan başka çare yoktu. O da öyle yaptı. Tabii ki omzunun üzerinden gizlice baktıktan sonra.

Cameron: Ama ağızım sana çok aç. Önce seni tadamaz mıyım?

Gönder tuşuna basar basmaz Cameron telefonu yüzüstü masasına bıraktı ve titrek bir nefes alıp verdi, koltuğunda külotuna karıncalar girmiş gibi kıpırdanmaya başladı. Kendisiyle bu küçük oyunu oynuyordu. Kyle'la mesajlaşırken tek bir iş kararı verirse -sadece bir tane- başka bir mesaj gönderebilecekti. Sonunda işsiz kalmasına ve aşağılanmasına neden olacak bir değiş tokuş anlaşması.

Cameron telefonuna bakarak iç çekti. Tanrım, bundan sonraki iş arayışı ve ofis çıkışına doğru utanç yürüyüşü buna degecekti.

Kyle'a o kadar aşıktı ki göğsü ağrıyordu. Tüm gün boyunca, her saat.

Sözüne sadık kalarak, annesinin düğününden sonra onun evine taşınmıştı ve ilk başta bu geçiş konusunda çok gergindi. Kız

daha önce hiç kimseyle yaşamamıştı. Ya farkında bile olmadığı iğrenç alışkanlıkları varsa? Ya Kyle'ın varsa? Meğer ikisinin de tuhaflıkları varmış.

Örneğin, Kyle onun yüzündeki ruju öpmeden kapıdan çıkmasına asla izin vermezdi. Bu çok sinir bozucuydu. Değil mi?

Cameron bilgisayar ekranında yıldız gözlü yansımasını yakaladı. Tamam, erkek arkadaşı bir tanrıydı. Belki de onun devasa, aşırı korumacı varlığına günlük olarak katlanmak zor olmalıydı. Ve o da öyle yaptı. Ona gün katlanıyordu.

Bazen iki kez.

Yine ne diyordu?

Oh, evet. Kyle'a sırlıslıkla aşıkta. güldürüyor, koruyor, iş yerinde fikirlerini daha fazla dile getirmesi için cesaretlendiriyor, kötü bir günün ardından kollarında sallıyor, iyi günleri paket servis ve şarapla kutluyordu. Seks hayatları o kadar yoğunlu ki, yatak çerçevesini kırmışlardı. Üç kere. Gerçek bir cenneteydi.

Cameron'ın tek korkusu yeterince karşılık vermemesiydi.

Oh, erkek arkadaşını cesaretlendirdi. Mesleki başarılarını alkışladı, zor günlerden sonra onu yatıştırdı. Bir keresinde bir iş için verdiği teklif seçilmediğinde onu güldürmek için ellerinde çoraplarla kukla gösterisi yapmıştı. Geçen ay onu arkadaşları Jason ve Naomi ile birlikte bir hafta sonu için St. Augustine'e götürmüştü ve o kadar iyi anlaşmışlardı ki o zamandan beri Naomi ile durmadan mesajlaşıyordu. Her şey harikaydı. O ve Kyle, mümkün olduğuna asla inanamayacağı bir düzeyde birbirlerine bağlanmışlardı. Bazen Kyle'ı yemek yaparken, kitap okurken ya da... duş alırken onu izlerken yakalıyor ve gözlerindeki sevgi nefesini kesiyordu.

O onu seviyordu. O kadar çok
seviyordu ki canı yanıyordu. Peki
neden ona henüz söylememişti?

Cameron alt dudağını ısırdı ve telefonunu düşündü. Ona üç ay önce söylemişti ve sürekli söylemesine rağmen bir kez bile geri söylemesi için baskı yapmamıştı. Bazen uyuduğunu sandığı zamanlarda.

Kyle gerçek olamayacak
kadar iyiydi. Onu geri tutan
da buydu.

Üç ay sonra bile Cameron rüya gördüğüne yemin ediyordu. Rönesans fuarından bu yana geçen her inanılmaz saniye

Erkeklerden kaçmanın eşiğinde olan bir beyin, dünyanın en iyisini yaratmıştı. Ve şimdi onun olduğuna inanmaktan korkuyordu.

Yine de her gün biraz daha inanıyordu ve bugün... bugün Cameron tam inanç modundaydı. Kyle ve o... sonsuza dek birlikteydiler.

Şimdi söyle ona.

Cameron telefonu eline aldı, parmağı hızlı arama tuşunun üzerinde geziniyordu. Kyle kendisini bir numara olarak programlamıştı elbette. Onu aramalı ve öğle yemeği için buluşup buluşamayacağını sormalıydı. Gözlerinin içine bakıp onu sevdiğini söylemek bir anda bekleyemezdi. Şimdi olmalıydı. Daha çevir tuşuna basmadan Kyle'dan bir mesaj geldi.

Madem ısrar ediyorsun, tatlım. Sikimi yumruk yapmış, güzel ağzına doğru okşuyorum.

Dudaklarını benim için yala ki içine doğru kayayım.

Cameron bileğinin arkasına doğru güldü. Tamam, belki de L kelimesini söylemek için başka bir zamana kadar bekleyin- Binada yangın alarmı çaldı.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla çantasına uzandı. Bugün için planlanmış bir tatbikatları yoktu. Tabii östrojenden kaynaklanan sersemliği yüzünden e-postayı kaçırmadıysa. Kesinlikle mümkündü.

Telefonunu cebine soktu ve geçen bir iş arkadaşına soru dolu bir bakış atarak omuz silkti. Tamam, kesinlikle bir notu kaçırmamıştı. Kimse ne haltlar döndüğünü bilmiyor gibiydi. Aslında... insanlar biraz paniklemiş görünüyordu. Stilist arkadaşlarından biri merdiven boşluğuna doğru koşarak metal kapıdan içeri daldı ve Cameron o anda duman kokusunu aldı.

Merdiven boşluğuna doğru ilerlerken, varlığından bile haberdar olmadığı hoparlörden bir ses geldi. "Dikkat," dedi robotik bir ses. "Bu bir tatbikat değildir. Düzenli bir şekilde hareket edin ve binayı derhal boşaltın."

Cameron kapıya ulaşır IT ekibinin iki üyesiyle birlikte omuzlarını kaldırarak içeri girdiğinde kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Hey, neler olduğunu biliyor musunuz..."

Onun önünden koşullar ve cevap verme zahmetine girmediler. Pasif saldırganlıklarının donmuş ekranı onarmanın ötesine geçtiği ortaya çıktı. Bildiğim iyi oldu.

Hızını artırdı ve ilk merdiven boşluğunu koşarak indi. Şirketi altıncı kattaydı, yani daha gidecek yolu vardı. Yine de sorun yoktu. Muhtemelen sadece gaz kokusu ya da onun gibi bir şeydi, değil mi? O sırada

korkulukları aşır dördüncü kata çıkan merdivenleri çıkarken, cep telefonu cebinde titriyordu. Durmadan cihazı cebinden çıkardı ve kulağına götürdü.

"Merhaba."

"Hey, tatlım. Beni burada asılı bırakıyorsun."

"Özür dilerim," diye nefes aldı, yanından geçen biri dikkatini dağıtmıştı.

"Ben, şey... yangın alarmı var-"

"Gerçek bir tane mi?"

"Evet," dedi üçüncü katın sahanlığına çıkıp ikinci kata doğru hızlı bir dönüş yaparak. "Dumanın kokusunu alabiliyorum."

"Bir çıkışa git Cameron. Hemen. Ben de geliyorum." Kulağına hızlı, ağır ayak sesleri geldi, bir hışırtı duyuldu ve bir kapı çarpıldı. "Benimle telefonda kalıp olabildiğince hızlı hareket edebilir misin?"

"Evet." İkinci kata ulaştığında durdu, iki iş arkadaşı arkasındaydı. "Duman gittikçe yoğunlaşıyor. Sanırım yangın birinci katta."

Telefon hattından lastik sesleri geliyordu. "Ağzınızı ve burnunuzu kapatacak bir şey kullanın, gömleğinizin kolunu koparmanız gerekse bile. Alçakta kalın ve kırmızı acil çıkış işaretlerini arayın."

"Tamam, bekleyin." Cameron telefonunu dizlerinin arasına sıkıştırdı ve bluzunun kolunu sıyrarak gözleri faltaşı gibi açılmış kadın iş arkadaşlarına da aynısını yapmalarını işaret etti. Telefonu tekrar kulağına götürüp dumanın içine doğru ilerlemeye başladığında Kyle onun adını haykırıyordu. "Geri döndüm," diye seslendi siren seslerinin arasından. "Kyle, sesin gergin geliyor. Sesin hiç gergin çıkmazdı. Bu beni korkutuyor."

"Özür dilerim, ben..." Onun sakinleştirici birkaç nefes aldığını duydu. "İtfaiye araçlarının size doğru geldiğini duyabiliyorum. Lütfen binadan çık tatlım."

Cameron diğer kızlardan biriyle kollarını birleştirdi ve çömelerek yoğunlaşan dumanın içinden geçtiler. Lobi katına vardıklarında hiçbir şey göremiyordu. Üçü de elleri ve dizleri üzerine çöküp sürünerek siyah dalgaların en kötüsünden kaçınmaya çalıştılar. Korku boğazını tıkarken konsantre olmak zordu ama dumanın hareket ettiği yönü incelemek için bir saniye ayırdı. "Binanın ön tarafından geliyor," diye bağırdı Cameron. "Haydi."

Ayağa kalkıp arka kapıya doğru koşmaya başladılar ve Cameron o güne kadar parlayan kırmızı çıkış tabelasından daha hoş bir manzara görmemişti.

"Neredeyse bitmek üzereyim," diye hırıltılı bir sesle telefona cevap verdi, temiz oksijen eksikliği yüzünden başı dönmeye başlamıştı.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye bağırdı Kyle. "Tanrı'ya şükürler olsun."

O ilk büyük nefesi almak için sabırsızlanıyordu, kapı kolu sıkışmıştı. Çekip çevirdi ama yerinden oynamadı. "Arka giriş kilitli, Kyle." Bir hıçkırık boğazına tırmandı ve daha iyi hava almaya çalışarak duvardan aşağı kaydı. "Sanırım tek çıkış yolu bu. Diğer taraftan duman çok yoğun-"

Ön girişin yakınında bir şey patladı ve Cameron çığlık attı, üzerlerine kıvılcımlar yağarken dehşete düşmüş iş arkadaşlarıyla yerde toplandı. Telefonu düşürdüğünü fark etmesi birkaç saniyesini aldı ama şimdi bulamıyordu. Ona ulaşamıyordu. Dumanın içinde ağzını ve burnunu kapatmak için iki eline birden ihtiyacı vardı.

Kyle'a onu sevdiğimi söylemedim. Ona söylemedim.

Hayır. Hayatta olmaz. Ruh eşine onu sevdiğini söylemeden yaratıcısıyla buluşmayacaktı. Böyle bir şey olmayacaktı. Hayatının geri kalanını sevgiye layık olduğunu bilerek yaşaması gerekiyordu. Her şeye layık olduğunu bilerek. Cameron dizlerinin üzerine çöktü ve bir eliyle yere düşen telefonu aradı, yaklaşık otuz saniye sonra parmak eklemleriyle telefona vurdu.

"Kyle?" Telefonda mırıldandı.

"Cameron." Zavallı erkek arkadaşının sesi cehenneme paraşütle iniyormuş gibi geliyordu. "Olduğun yerde kal. Ben de geliyorum. Bir saniye bile beni terk edeceğini."

"Elinizden gelen her şeyi yapacağınızı biliyorum," dedi, siren seslerinden ikisinin de sesini zar zor duyabiliyordu. "Ama her ihtimale karşı-"

"Hayır!" diye kükredi. "Sakin buna cüret etme."

"Seni seviyorum. Bunu kendime sakladığım için özür dilerim." Düşünceleriyle birlikte sesi de uyuşuk çıkmaya başlamıştı. "Bu senin hatan, seni büyük, seksi peri masalı."

Kyle homurdandı. "Kapıdan uzak dur."

Cameron kaşlarını çatı ve telefonuna baktı. Adamın sesi cep telefonundan mı gelmişti yoksa... daha yakınından mı? Sisteminde bir adrenalin patlaması oldu ve Cameron'ın omurgası dikleşti. Yanında sıkışıp kalan kadınların omuzlarından tuttu ve onları arka girişten uzaklaştırdı. "Benim belalı erkek arkadaşım burada, kızlar. Yaşayacağız!"

Yoldan çekilir çekilmez kapı büyük bir duvara çarptı. Ve işte aksiyon kahramanı erkek arkadaşı oradaydı,

Güneş ışığı altında, çizmeli ayağı kapıyı tekmelediği için hâlâ havada duruyordu.

"Vay canına," dedi şaşkınlıkla, hâlâ Kyle'ın mükemmelliğine hayret ediyordu ki adamın çatık kaşlı yüzü göründü ve iş arkadaşları önlerinde koşuştururken onu kucaklayıp binadan çıkardı. "Sen gerçekten özel bir şeysin."

Göğsü aşağı yukarı titriyor, boğaz kasları çalışıyordu. Boğazını temizleyerek, "Henüz konuşamam," diye homurdandı. "Hey!" diye bağırdı gelen bir sağlık görevlisine. "Onu kontrol edin. Hemen."

"Diğer erkeklere beni kontrol etmelerini mi söylüyorsun?" Kutsal oksijeni içine çekerken başını adamın omzuna yasladı. "Bu oldukça ilginç bir olay."

"Şaka yapmayı bırakın lütfen." Kyle onu ambulansın arka kenarına oturttu, titreyen elleri kollarında, bacaklarında ve yüzünde gezindi. "Ne oluyor, Cameron. Ne oluyor lan? Bir yerin incindi mi?"

"Özür dilerim. Ben iyiyim." Görünüşe göre kırılmadığından memnun olan Kyle iki büklüm oldu, yanları eforla şişiyordu. Ancak sağlık görevlisi yüzüne oksijen maskesi tuttuğunda erkek arkadaşının üzerinde eşofman altı ve botlardan başka bir şey olmadığını fark etti. "Tişörtün nerede?"

Kyle onun sorusunu duymazdan geldi ve bunun yerine sağlık görevlisini anlamını bilmediği bir sürü tıbbi terminolojiyle uğraştırmayı tercih etti. Sonunda sağlık görevlisi Kyle'a Cameron'ın hayatta kalacağını ve soluduğu dumanın hiçbir kötü etkisi olmadığını söyledi. Cameron gidip kendisiyle birlikte mahsur kalan iş arkadaşlarını kontrol ettikten sonra Kyle onu evine bıraktı.

Sokaklarda gezinirken tek kelime etmedi.

Onu merdivenlerden yukarı ve dairelerine taşırken tek bir şey söylemedi. Sonunda Cameron onun kafesteki bir aslan gibi oturma odasında ileri geri adım atmasını daha fazla izleyemedi. Elini göğsüne koyarak onu adımlarının ortasında durdurdu. "Ne kadar korkmuş bilmekten nefret ediyorum, Kyle. Özür dilerim."

"Korktun mu?" Adam onun omzunun üzerinden baktı. "Ben de korktum Cameron. Denizaşırı ülkelerde çatışmalar ve hapisler yaşadım. Bu başka bir şeydi. Korkmak, seni kaybedebileceğimi düşünmenin nasıl bir şey olduğunu anlatmaya yetmez bile." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Telefonda seni duyamadığım birkaç dakika oldu ve ben..." Yutkunması duyulabiliyordu. "Tanrım, çoktan oldu sanıyordum."

Kollarını adamın beline doladı ve yanağını adamın nemli tenine bastırdı. "Özür dilerim. Geleceğini biliyordum. Özür dilerim."

"Seni teselli ediyor olmalıydım. Zavallı sevgilim. Neler yaşadın..." Onu göğsüne bastırdı. "Sadece kendimi tekrar kontrol altına almaya çalışıyorum. Gittiğini düşündüğüm cehennemden yeni döndüm ve düşüncelerim mantıklı değil."

"Onları yine de paylaşabilirsin," diye fısıldadı göğsüne. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kyle'in kalbinin hızla çarpışını dinledi, ellerinin kalçalarına sürtünmesini hissetti. "Son üç aydır işleri ağırdan almaya çalıştım."

"Yaptın mı?"

"Ah, Cameron. Hiçbir fikrin yok." Kızın saçlarını yavaşça dolanan bir yumrukta topladı. "Kaç kez parmağına bir yüzük takıp sana karım olmanı teklif etmek istediğimi biliyor musun? O yangına doğru giderken tek düşünebildiğim, bu şansı asla yakalayamayacağımdı." Adamın açık ağzı kızın boynunun kenarlarında gezindi. "O zaman beni başından beri sevdiğini mi söylüyorsun?"

Adam kulak memesini ısırduğunda nefesi kesildi. "Bunu yaptım, değil mi?" "Evet." Sesi derin ve yoğundu. "Geri almak yok."

"Yapmazdım." Kalbindeki baskı o kadar büyüktü ki, buna zar zor dayanabiliyordu. "Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. I-"

Cameron'ın ayakları altından kayboldu ve erkek arkadaşı kaslı kolları ve göğsüyle onu dört bir yandan kuşatırken yüz üstü kanepeye düştü. "Kalbimi söküp attın Cameron. Bunu bana bir daha asla yapma. Asla."

"Bir yangında neredeyse ölüyor muydun?"

Gözleri sıkıca kapandı. "Karşılık veremeyeceğim bir zamanda asla beni sevdiğini söyleme."

Gözlerinden nem fışkırdı. "Şimdi söyle?"

Kyle eğildi ve dudaklarını birbirine kenetledi. "Seni seviyorum Cameron. Ve benimle evleneceksin. Bir saniyemi daha boşa harcamayacağım. Şimdiye kadar yerimde kalacağımı bilmiyorsan-"

"Biliyorum," diye mırıldandı, bacaklarını onun beline dolayarak. "Bu sabah masamda oturuyordum ve Tanrım, ne kadar aptal olduğumu fark ettim. Biz sonsuza dek birlikteyiz, Kyle. Tek bir şüphem ya da korkum yok. Seni çok seviyorum ve eğer karın olursam yaşayan en şanslı kadın olacağım."

"Eğer' demeyi kes."

"Ne zaman." Sulu bir kahkaha attı. "Ne zaman demek istedim."

Kalçalarını indirdi ve kadının uyluklarının birleştiği yerde daireler çizdi. "Bebekler olacak." Dili onunkiyle alay ederek öpüştü. "Evlen benimle, tatlım. Benimle bir aile kur."

"Evet. Evet."

Eşofmanını aşağı çekmek için aralarına uzandığında nefesi Cameron'ın boğazını doldurdu. Ağır kalçasının iç kısmına yaslanan Cameron kalçalarını kaldırdı, böylece Kyle eteğini yukarı kaldırıp dantelli mavi külotunu yırtabildi. "Bu biraz zor olacak," diye homurdandı, dişleriyle çenesine vurarak. "Hayatta olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyacım var."

Onun da bir taneye ihtiyacı vardı. Müstakbel kocasının canlılığı vücudunun her hattına baskı yapana kadar fark ettiğinden daha fazla. "Yaşıyorum." Elleri adamın sırtının kıvrımlarından aşağı kayarak sert kalçalarını kavradı. "Al beni. Hisset beni."

Cameron, Kyle'in kığını yumruklayarak vücudunda yer kalmayınca kadar doldurmasını zevkle izliyordu. Onlardan başka hiçbir şeye yer kalmayana kadar. Kyle'in boğuk çığlığı dairedaki durgun havayı kirletti, onu Cameron'ın çaresiz çığlıkları izledi. Kyle tekrar tekrar kadının içine girerken kanepenin yayları gıcırdadı, dişleri kadının boynunun nabzına dayanmıştı. "Benim."

"Evet, Kyle."

Cameron'ın bacaklarını dalgalanan omuzlarına attı ve aşağıya doğru eğildi, alt bedenlerinin tokat sesleri kendi homurtularına ve Cameron'ın zevk çığlıklarına karıştı. "Sonsuza dek benim." Adamın hareketleri çılgınca ve dengesiz bir hal aldı ve Cameron şimdiye kadar tanıdığı en güçlü adamın kontrolünü kaybetmesini hayretle izledi. Ama adam eğilip yüzlerini birbirine yaklaştırmadan önce değil. "Geleceğimi bildiğini tekrar söyle."

"Yaptım," diye hıçkırdı. Orgazmı yaklaştı ve kalçalarını salladı, kendine ekstra sürtünme sağlamak için onun sürücülerine bastırdı. "Beni çıkaracağını biliyordum."

"Seni koruyacağım ve her zaman seveceğim Cameron." Parmakları yüzünün iki yanında birbirine kenetlenmişti ve Cameron onun gözlerindeki yoğunluğa, kıtaları yerinden oynatamayacak kadar uzak durabiliyordu. "Bana bak ve anla. İnan ki tüm hayatım gözümün önünde canlanıyor. Seninle birlikte."

Nefes nefese kalmıştı; gelecek, geçmiş, şimdiki zaman, hepsi tam önündeydi ve bakışları tarafından yansıtılıyordu. "Görüyorum."

"Güzel." Adam kızın ağzını, sadece çılgınca nefes alıp vermeleri yüzünden sona eren bir öpücükle yakaladı. "Şimdi gidip bunu yaşayalım."

SON

Umarım RENAISSANCE MAN'i beğenmişsinizdir! Bu kısa öykü, Read Me Romance Podcast'te (Tessa Bailey ve Alexa Riley tarafından sunulmaktadır) ÜCRETSİZ olarak sesli kitap olarak mevcuttur. Ücretsiz, profesyonelce seslendirilmiş

her hafta romantik sesli kitaplar! Podcast hakkında daha fazla bilgiyi burada bulabilirsiniz: readmeromance.com

Ya da [iTunes](#) veya [Google Play](#) üzerinden Read Me Romance podcast'ini edinin. RENAISSANCE MAN, GETAWAY GIRL ile başlayan Girl serimin bir parçası. İşte küçük bir ön bakış...

BİRİNCİ BÖLÜM

Addison

Yüzbaşı Du Pont Kilisede Zor Durumda Bırakılınca Skandal Patlak Verdi

-Charleston Courier

Bu sabah bir düğünü basmayı planlamamıştım. Ama işte buradayım.

Deri pantolon ve soluk bir tişörtle, giyinme zahmetine bile girmedim, bu da Charleston üst tabakasının kınayan kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Sıkıştırılmış pastel renkleri ve papyonlarıyla, koridorun iki tarafına düzgünce bölünmüş bir şekilde oradalar. Sol tarafta altın sarısı sarışınlar. Sağda koyu, zengin esmerler. Aralarında tek bir gece yarısı siyahı saç yok.

Benimki gibi değil.

Meydan okuma içimde yeniden yükseliyor ve miras kalan siyah saçlarımı savurarak omuzlarımın etrafında dalgalanmasına izin veriyorum. Belki de bu hareket arka sıradaki yaşlı bir kadının nihayet beni tanınmasına neden oldu. Ya da daha doğrusu annemi tanınmasına. Bu kasabadan ayrıldığımdan beri çok büyüdüm ve bir aynaya sahip olduğum için benzerliğin farkındayım.

Yeşil gözler, dinlenen orospu yüzü, inatçı çene, uygunsuz kıvrımlar. Tepeden tırnağa Potts kızıyım.

Bir hayalet görmüş gibi bakan kadın incilerini parmaklıyor ve şüphesiz bir dedikodu yangını başlatmak için eğiliyor. Ağzım memnun bir gülümsemeye kıvrılıyor ve cemaati izlemeye geri dönüyorum. Ben hariç herkes oturmuş, gelinin koridorda yürümesini bekliyor. En arka köşede duruyorum, gölgeler içinde gizleniyorum. Kuzenim Naomi'nin bu öğleden sonra evleneceğini ve ailemden kimsenin davet edilmediğini düşünürsek bu çok uygun.

Ne ailesi? Geriye bir tek sen kaldın.

Görünmez bir yumruk göğsümü gıcırdatıyor ve temiz hava almak için eğilmek niyetiyle duvarı itiyorum. Bu insanların önünde soğukkanlılığımı kaybetmemin imkanı yok. Özellikle de odanın sarışın tarafında. Ancak gitmek için döndüğümde... işte o zaman onu gördüm.

Bir keresinde, bir kasırğa sırasında, bir galon süt almak için Brooklyn'deki evimden çıkma hatasını yaptım. Beslenmemin yüzde doksanını mısır gevreği oluşturuyor, bu yüzden çaresizdim ve avuç avuç kuru Cheerios yemekten bıkmıştım. Ama yapmadım.

Saatte yüz mil hızla esen bir rüzgar ayaklarımı altımdan çekip beni sırtüstü yere düşürdüğünde binadan iki adım dışarı çıkabilmişim. Yine de gidip süt aldım, çünkü ben inatçı biriyim, ama o büyük şok hissini hatırlıyorum. Benim demir irademden daha güçlü kuvvetlerin var olduğu ve beni kış üstü yere sermek için beklediklerinin teyidi.

Damadı gördüğümde böyle hissediyorum. Naomi'nin damadı.

Boğazım yutkunma çabalarım direniyor, kendini çamurla kaplıyor. Avuçlarım terliyor, nabzım atıyor, dizlerim bükülüyor -evet, bükülüyor-kilisenin arka duvarına yaslanıyorum. Döndüğümde arka sıradaki sarışın kafaların tamamının beni izlediğini görüyorum ve çenemi kaldırarak kendime toparlanmamı emrediyorum. Tanrı aşkına benim sorunum ne?

Sanki büyülenmiş gibi bakışlarım bir kez daha damada yöneliyor. Beklediğim gibi kurabiye kesimli bir vakıf fonu çocuğu değil. Hayır, o... zorlayıcı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, tek bir kasını bile oynatmadan odadaki otoriteyi sağlıyor. Sağdıçların üzerinde yükselişine bakılırsa 1.80 boyunda olmalı ve kaslı göğsünün genişliği bir şekilde *vahşi*. Hazırlıklı ve harekete hazır. Kalın tütün rengi saçları var, yüzü tıraş edilmiş ama şimdiden sakalla savaşıyor. Yine de beni ayakta durmaktan alıkoyan şey onun bariz erkeksiliği değil.

Gözleri. Bu adamın tüm bariz gücüne rağmen, yürek parçalayıcı derecede nazikler.

Düğün duyurusunu internetten okuduğumda Naomi'nin nişanlısının tanımıyla alay etmişim. Şimdi hatırlamak için acele ediyorum. Elijah Montgomery DuPont. Citadel mezunu. Orduda üç kez denizaşırı görev yapmış. Başka ne vardı? Bir şey vardı... başka.

Oh. Doğru ya. Elijah, Charleston'ın en uzun süre görevde kalan belediye başkanının oğlu. Babasının ayak izlerini takip etmeyi planlıyor. Çok yakında. İnanılmaz derecede gösterişli, eski yarışma kızı Naomi için daha azını bekler miydim? Naomi'yi özel okul kıyafetleriyle, beni de yırtık kot pantolon ve Salvation Army özel kıyafetleriyle gençliğimizden beri kasabada dolaşırken görmediğimi kabul ediyorum. Yine de iyi hatırlıyorum. Bakışlarının üzerimde nasıl gezindiğini ve kapandığını, arkadaşlarına fısıldadıklarını hatırlıyorum. *Annesi. Annesi.*

Naomi'yi kıskandığımı fark ettiğimde içimden titrek bir kahkaha atıyorum. Tam şu anda. *Aslında* hiç , gözlerinin gösterdiği kadar nazik olamayacak bu adamı kıskanıyorum. Ben bile

nazik adamlar *gibi*. Kendime bunu söylerken bile gözlerimi kısarak o gözlerin rengini seçmeye çalışıyorum. Ne yaptığımı fark ettiğimde kendimi silkeliyorum ve kiliseyi yan çıkıştan terk etmek için dönüyorum. Süreci sarsmak ve bu insanlara ailemin benim tarafımın da var olduğunu hatırlatmak istesem de şimdi kalamam. Eve döndüğümde kuzenimin nişanlısına karşı tuhaf, anlık bir çekim duymamın ironisi çok fazla.

Yarın, muhtemelen onunla ilgili her şeyi unutacağım. Bu öğleden sonrayı bir rüya ya da halüsinasyon gibi hissedeceğim. Ama şu an için onun evlenmesini izleyebileceğimi sanmıyorum.

İnançsızlık içinde, çıkış kolunu aşağı doğru bastırıyorum. Omzumun üzerinden son bir kez aptalca bakmak için döndüğümde, koridorda koşan bir kadın gördüğümde duraksıyorum. O gelin değil ama deniz mavisi, fırfırlı kabus gibi elbisesiyle nedime diye bağıyor. Yüzü çarşaf gibi bembeyaz, bir yanında bir buket çiçek, diğer elinde katlanmış bir not. Parmaklarımı kapının kolundan çekiyorum, etrafındaki herkesin kendi aralarında mırıldanmaya başladığını fark ediyorum. Neler oluyor?

Damat başını eğiyor ve telaşlı nedimenin kulağına ulaşabilmesi için eğiliyor. Konuşması bitince notu ona uzatıyor ve damat notu açıp okurken gözlerini kaçırıyor. Adam çok hareketsiz. Bir şeylerin ters gittiği kesin ama o daha çok nedimenin bariz üzüntüsüyle ilgileniyor gibi görünüyor, hatta okurken sabit bir eliyle omzunu okşuyor. *Nazik dev*.

Kendi düşüncelerimden ürküyorum. Bunlar benden geliyor olamaz. Erkeklerin zaman zaman hoş bir oyalanma aracı olması gerekir. Hepsi tek bir şey istiyor ve ben bunu kanıtlamaktan çarpık bir zevk alıyorum. Daha fazlasını da istemediğimi kanıtlamak ve onları yollarına göndermek. Kendime nasıl çalıştığımı hatırlatmak şu anda yardımcı olmuyor. Damat-Elijah'ın yüzü gittikçe daha ciddi bir hal aldıkça huzursuz oluyorum. Herkesin fısıldaşmayı kesmesini istiyorum.

Sonunda nedime döner ve koluna doğru burnunu çekerek geldiği yoldan ayrılır. Elijah notu cebine tıktırır ve neredeyse düşünceli görünerek cemaate tek başına bakar. Artık kimse fısıldaşmıyor. Hepsi taş kesilmiş, smokinli, güçlü kuvvetli askerin ne diyeceğini beklemektedir. "Hepiniz Pazar günü geldiğiniz için çok üzgünüm. Görünüşe bakılırsa... bugün kimse evlenmiyor," diyor, güneyli kibarlığıyla yankılanan derin sesiyle. Bu anons üzerine koridorun her köşesinden soluk soluğa sesler yükselir, kadınlar

neredeysse fanatik bir şevkle. Kamera flaşları patlıyor. Elijah bu ani hareketliliğe karşı bağışık değildir. Ya da az önce terk edildiği gerçeğine. Hayır, elleriyle ne yapacağını bilmiyor gibi görünüyor, dudaklarında zoraki, alaycı bir gülümseme oynuyor. "Umarım düğün hediyeleriniz iyi bir iade politikasıyla gelmiştir."

Şaka yapma çabası rahatsız edici bir kahrkaha ile karşılanıyor, ama çoğunlukla sessizlik. Düşünüyorum. Göğüs kemiğimin sızlamasından bir şey duymak zor. Evet, garip bir nedenden dolayı kuzenimle evlenmesini izlemek istemedim. Ama mihrapta terk edilmesini izlemekten hiç zevk almıyorum. Hem de hiç. Hayatımda hiç bu kadar yalnız görünen birini görmemiştim.

Elijah'ın sağdıçlarına dönüp bir omzunu devirmesini, gözlerini kaçırmasını izliyorum. Ve o küçücük zaman diliminde ne yapacağını tam olarak biliyorum. Yarın, belki de Elijah'ı benden daha iyi tanıması gereken insanlarla dolu odada onu ne kadar kolay okuduğuma hayret edeceğim. Ama şimdilik zaman kaybetmeden yan çıkıştan çıkıyorum, ılık Mart rüzgârı ve tuzlu hava kokusu beni yutuyor. Park etmiş arabaların arasından geçip eski Honda'mı buluyorum, adımlarımla birlikte nefes alıp veriyorum.

Birkaç dakika sonra, kaldırım kenarındaki boşluğumdan Elijah'ın kiliseden izliyorum, sonra da duruyorum. Önünde hiçbir şeye bakmıyor, boynundaki güçlü kordonlar puslu güney öğleden sonra güneşinde göze çarpıyor. Kalbi kırık mı? Kızgın mı? Kaçmak istemesi dışında hiçbir şey söyleyemem. Şimdi kaçmak istiyor. Ama ayağımı gaza basmadan önce kendime zihinsel bir tokat atıyorum. Soğuk, sert bir gerçeklik kontrolü.

Zengin, güçlü, yakışıklı. Ulaşılmaz. Bu annemin aşık olduğu adamla aynı türden. *Hem de çok*. Kilisenin içindeki herkes *bunun* nasıl sona erdiğini de hatırlıyor. Bir ailenin iki yarısını parçaladı, bir tarafı zenginlikleri içinde gelişmeye, diğer tarafı ise gözden düşmeye terk etti.

Elijah Montgomery DuPont, Charleston'ın bir sonraki belediye başkanı, güney ölümsüzlüğünün varisi bugün gelini tarafından geride bırakılmış olabilir, ama yakında bir gün? Bir tane daha olacak.

O bir Potts kızı olmayacak. Asla ama asla ben olmayacak.

Şaşırtıcı bir çaba harcıyorum ama en göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum ve kilisenin merdivenlerinin dibindeki kaldırıma yanaşıyorum. Şimdiye kadar konuklar kilisenin kapılarını doldurmaya başlamış, Elijah'ın arkasından birer birer dışarı süzülüyorlardı.

Yolcu tarafındaki camı açtığımda, Elijah'ın tüm dikkatini ilk kez üzerime çekiyorum ve bu beni o kasırga rüzgârı gibi çarpıyor - sadece dokuz kat daha güçlü. Yakından çok *davetkar*. Bir adam ki

İnsan kalkanı olarak iki katına çıkar. Ya da bir fırın. Sanki güvenilecek biriymiş gibi sıcaklık ve yetenek *yayıyor*. Aman Tanrım. Aklımı kaçırıyorum.

Nefesimi tutarak torpido gözünü açtım ve Grey Goose votka şişesini çıkarıp terk edilen damada doğru salladım. "Yarısı boş ama rica ederim."

Gözleri konusunda haklıymışım. Honda'ma doğru eğilip doğrulurken, başını tavana yaslarken aklımdan geçen tek tutarlı düşünce buydu. Bakışları en iyi çikolatadan yapılmış ve minnettar ve yorgun bir şekilde üzerime indiğinde de aynı şekilde tatmin edici. "Teşekkür ederim hanımefendi."

Kalın çapağı beni ayak tabanlarıma kadar sarsıyor ve sarılmayı düşündürüyor. *Sarılmayı*. Hayatımda bir gün bile yapmadığım bir aktivite. Şokumun yüzüme yansımamasını umarak şişeyi çevirip açıyorum ve . "Giyinip kuşandın ve gidecek hiçbir yerin yok mu?"

Mizahsız kahkahalar onu yavaş bir gürültüyle terk ediyor. "Onun gibi bir şey."

"Olanlar için çok üzgünüm," diye fısıldıyorum düşünmeden. "Kimse bunu hak etmiyor."

Bana bir bakış attı, belli ki aşağılanmasına tanık olduğumu fark etmişti. bundan daha fazlasının farkına varıyor. Şu ana kadar beni gerçekten *gördüğünü* sanmıyorum. Ben sadece arabadaki bulanık bir figürdüm. Bir kaçış kapısı. Şimdi dikkati deri kaplı kalçalarıma kayıyor, sonra tekrar yüzüme yöneliyor, yüz ifadesine uyanıklık yerleşiyor. "sen?"

"Bu uzun bir hikaye." Şişeyi ağzına doğru uzatıyorum. "Şimdilik, ben Addison'ım. Merdivenlerden inerken sempati görmekten kaçınmak istiyorsan, senin kızın benim."

Kiliseye dönüp bakmadan şişeyi dizinin üzerinde çeviriyor. "Nasıl yani?"

"Bu kasabada saklanabileceğiniz muhtemelen çok az yer vardır, haksız mıyım?"

Yorgun kahverengi gözler tekrar bana odaklanıyor. "Evet."

Tek bir kelimeye çok fazla ağırlık ve anlam sığdırılmış. "Benim bir yerim var. Bir süreliğine saklanabilirsin."

Beden dili hâlâ minnettar ama artık tereddütlü. "Saygısızlık etmek istemedim Addison. Ben de hiçbir şey varsaymıyorum, anlıyor musun?" Başımı sallamamı bekliyor. "Ama eğer bana bir teklifte bulunmayı düşünüyorsan

bir yerden daha fazlası, bunun için doğru ruh halinde olduğumdan emin değilim. Sana haksızlık olur."

Bu adamla seks yapmayı düşünmek bile bacaklarımın arasını kayganlaştırıyor. Beni geri çevirdiği düşünülürse bu acınası bir durum, teklif ettiğimden değil. Yine de. Ne düşünmüştüm ki? Son model, yontulmuş acı atımla gelip onu intikamcı bir kovboy kızı gibi süpürüp götüreceğimi mi? Adam terk edilmenin şokunu yaşıyor. İstemediğim halde canlanan romantik düşüncelerimi bir kenara bırakmalıyım. Hem de hemen. Ağzından çıkan her gerçek kelimedede onu daha çok severken bunu yapmak o kadar da kolay değil.

Başımın arkasındaki kıyamet çınlamasını duymazdan gelerek kaldırımdan uzaklaşıyorum. "Çok asilce bir davranış. Çoğu insan başına böyle boktan bir şey geldikten sonra adaletle ilgilenmez."

"İnsanların başına her zaman boktan şeyler gelir," diye cevap veriyor, ses tonu sohbet havasında. En ufak bir öğüt vermiyor. "Bu bencil olmak için bir bahane değil."

"Hayır, sanırım değil." Seksle ilgili olarak *bencil* dediğini duyduktan sonra insan gibi konuşmayı zar zor başarıyorum. Bu öğleden sonra yatağa girsek, benimle birlikte böyle mi olurdu? Sert, bencil ve *Tanrım*. Kendime gelmem lazım, hemen şimdi. Seks için doğru zihin yapısında olsa bile... Naomi onun tipi. Soylu kızlar. Evlilik dışı doğmuş ve hayatını haftadan haftaya kazıyarak geçiren bir kız değil. Çabuk kaşınan bir kaşıntıdan başka bir şey olmazdım.

Bu zihinsel tekme tam da ihtiyacım olan şey. Bir erkeğin tırmalama tahtası olmasına izin veren bir kadının başına neler geleceğini çok iyi biliyorum. "Sana oda sıcaklığında Grey Goose ve bir süre televizyon izleyebileceğin bir yer dışında bir şey teklif etmiyorum." Burnumun ucuyla ona alaycı bir bakış fırlatmadan önce caddeye doğru bir dönüş yapıyorum. "Dünün geri dönüşümü gibi kaldırıma bırakılmış bir adamı istediğimi mi sanıyorsun?"

Elijah başını geriye atıp güldüğünde; ses omurgamdan aşağıya minnettar bir ürperti gönderiyor. *Görmezden gel*. "Bir şey bana bu arabaya binmemi söyledi." İri omuzları hâlâ titriyor. "Dinlediğime memnunum." Kırmızı ışıktaki duruyorum, elimi direksiyondan çekip sıcak kavrayışıyla tuttuğunda irkiliyorum. Başını eğiyor, kahverengi gözlerinden karakter fışkırıyor. Gerçek bir mizah anlayışı olan, işkence gibi yakışıklı, iyi kalpli bir tırmık. "Arkadaş mı?"

Bir uçuşumun kenarında duruyormuşum gibi hissederek omzumu silkiyorum. "Yargılamayı saklı tutuyorum."

Kahkahası bu kez beni yeniyor ve ışığın içinden geçerken
gülümsüyorum.

Elijah ve Addison'a ne olduğunu öğrenmek için buraya tıklayın!

<https://bit.ly/2E6pbKc>

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[İçindekiler Telif](#)
[Hakkı Sayfası](#)
[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Bölüm](#)
[DördüncüBeşinci](#)
[Sonsöz](#)
[Kaçak Kız'dan alıntı](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

